

DE NIEUWE

Lord Listers

SERIE

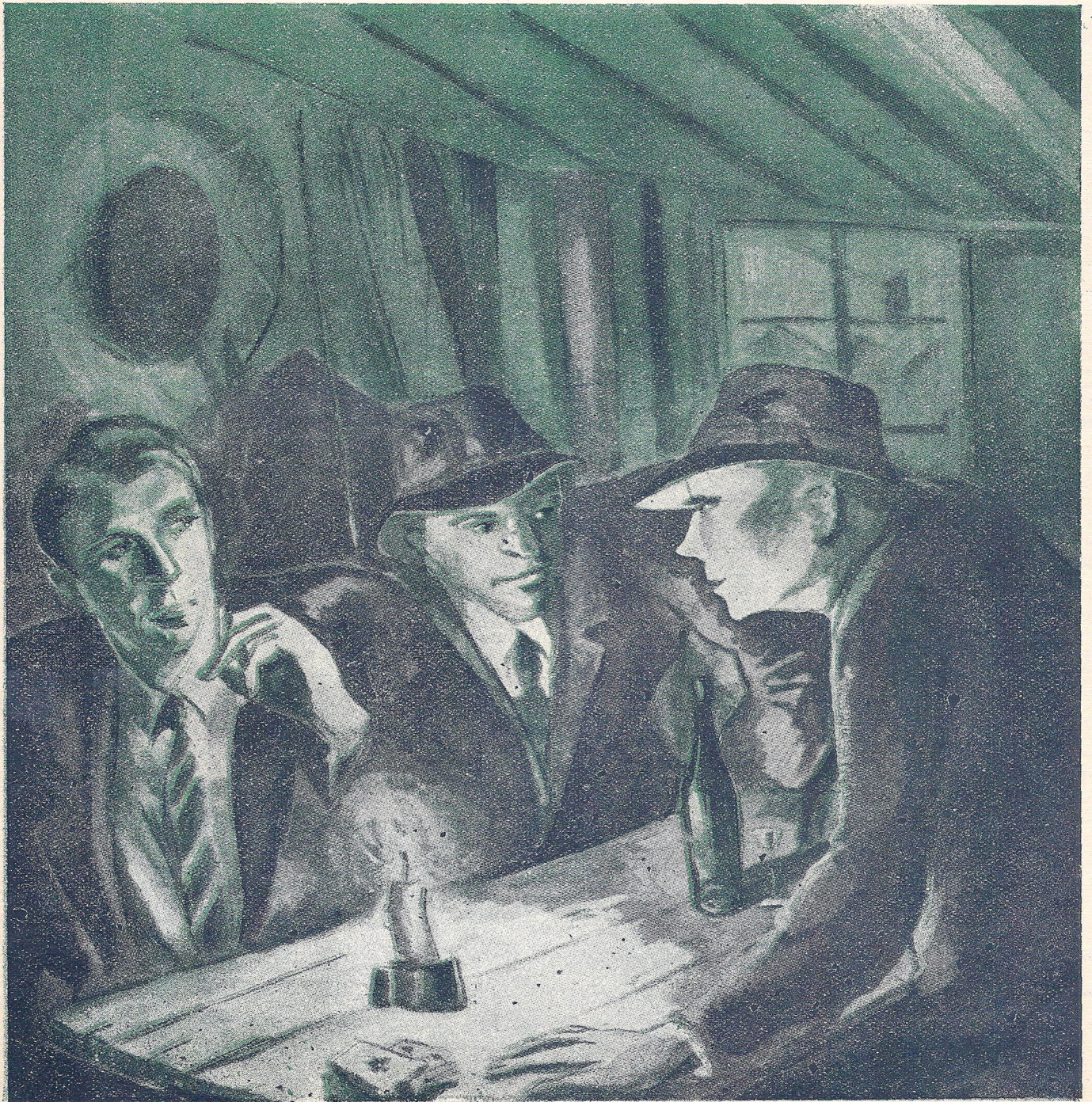
GENAAMD

John Raffles

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 4 ✧ De KONING der MISDADIGERS

Prijs voor Belgie fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Algemeen Depot: «Buteca» Marinisstraat 18 - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

De KONING der MISDADIGERS

HOOFDSTUK I.

Raffles in het nauw

Het was een donkere, mistige avond, zoals men al te vaak kent in de late herfsttijd van het jaar in de gematigde luchtstreken. Over het water in de haven en verder op de rivier loeiden de misthoorns voortdurend en klagend en slechts met moeite kon men de feeëriek verlichte buildings, dit zeer bijzonder en grootse schouwspel dat het nachtelijke panorama van New-York zijn grote vermaardheid had bezorgd, onderscheiden.

In een kleine loods aan een der verste uiteinden van de haven voerden drie mannen, gezeten op wankelende kisten en bij het schaarse licht van een stompje waskaars een fluisterend gesprek. De grootste van de drie, een man van reusachtige lichaamsbouw, zei slechts af en toe een woord en liet het grootste deel van de conversatie aan zijn beide metgezellen over. De oudste der beide sprekers trachtte blijkbaar zijn jongere metgezel van iets te overtuigen, maar bij elk nieuw argument dat door zijn oudere vriend werd aangevoerd, schudde hij steeds mismoedig het hoofd.

De drie mannen, waren niemand anders dan Raffles, Brent en Handerson, welke opgejaagd door de politie en door de mannen

van Cullingham, hier voor enkele uren een schuilplaats hadden gevonden.

— Neen, Williame tracht mij niet te overtuigen met allerlei drogredenen. Ik weet heel goed dat alles **mijn** schuld is. Had ik mij niet laten verblinden door de mooie woorden en de liefalligheid van Rosita, de schone minnares van Cullingham, dan zou onze ware identiteit nooit ontdekt zijn geworden en hadden wij Cullingham ten val kunnen brengen, dat weet jij net zo goed als ik.

— Kom, Charles, werkelijk je overdrijft! Ook zonder jouw begrijpelijke zwakheid voor die duivelin, was de kans groot geweest dat Cullingham ons spel zou hebben doorzien. Reeds van den avond van het feest waarop hij ons had uitgenodigd en waarbij ik van de gelegenheid gebruik maakte om de geheime lade van zijn bureau te inspecteren, moet hij argwaan hebben gekoesterd. De grote schuld ligt bij mij daar ik mijn tegenstander heb onderschat.

Brent liet zich door de goedbedoelde woorden van Raffles niet overtuigen.

— Het is mogelijk, Williame, dat op die avond zijn argwaan werd opgewekt, maar

zonder mijn idioot gedrag, toen ik in mijn verliefdheid en geroerd door de geveinsde smeekbeden van die comediant, haar van onze plannen ten opzichte van Cullingham op de hoogte bracht, zou deze laatste nooit zulke maatregelen hebben getroffen die ons haast ten verderve brachten.

Ontstemd haalde Raffles de schouders op.

— Het is onmogelijk om met jou te praten, Charles — zei hij geërgerd. — Als je het zo wilt zien, kun je mij even goed de schuld geven, want het is tóch om zich op mij te wreken dat Rosita ons aan Cullingham verdragen heeft. De gekkin had zich in het hoofd gehaald dat ik haar liefde versmaadde, maar evenmin als jij je mijn houding kunt verwijten, kan ik het de jouwe. Het menselijke hart is een afgrond van geheimen en raadselen, die niemand kan ontsluiëren en dat ons soms de dolste dingen laat doen. Je moet het je uit je hoofd stellen dat alles jouw schuld is, want de strijd tegen Cullingham is nog lang niet ten einde en om hem met succes te voeren heb ik jouw volledige hulp nodig.

— Meen je werkelijk, Williame, dat Cullingham ons nog een kans zal geven? Wij zijn door de politie en door de mannen van Cullingham ingesloten en slechts de duisternis heeft belet dat zij ons in deze loods ontdekten. Morgen bij daglicht echter zullen zij hun opzoekingen met vernieuwde ijver voortzetten en dan kan ons spoor niet lang verborgen blijven. En zelfs, al konden we hun voor het ogenblik ontsnappen, dan zou het toch niet lang duren of de politie zou ons weten te vinden. Vergeet niet dat Cullingham een zeer getrouwe persoonsbeschrijving van ons drieën heeft en dat alle politieagenten op dit ogenblik reeds naar ons zullen uitkijken! Te Londen was dat niet zo erg, maar hier, waar wij over geen enkel toevluchtsoord beschikken... en Brent haalde de schouders op om te kennen te geven hoe hopeloos hij de toestand inzag.

— Ik moet zeggen, Charles, dat ik jouw houding niet erg kan apprecieeren, zei Raffles streng. — Het is niet de eerste keer dat wij in moeilijkheden verkeren en eens dat wij door het politiecordon heen zijn, is New-York wel groot genoeg om er onder te duiken.

— Ja, maar dat is het juist, zei Brent. De kwestie is: hoe zullen wij hier weggeraken?

— Maak je daarover geen zorgen, Charles.

Het is nu reeds ongeveer vier uur geleden dat wij ontsnapten en de waakzaamheid der politie zal al heel wat verminderd zijn.

— Maar hield Brent koppig vol, dat neemt niet weg dat elke weg scherp zal bewaakt worden en met onze verhakkelde en verformfaaide kleren zouden wij onmiddellijk opvallen.

— Daar heb je inderdaad gelijk in, zei Raffles, maar we zullen ook van de normale weg geen gebruik maken, althans voorlopig niet.

— Maar hoe komen wij hier dan weg?

— De rivier, Charles, in dergelijke omstandigheden maakt men steeds gebruik van de rivier, als men niet zonder fantasie is. We zullen een heel eind stroomafwaarts zwemmen en op een geschikt ogenblik bij een lager gelegen gedeelte van de stad aan wal stappen, ten minste, als je geen bezwaar hebt tegen een nachtelijke, tamelijk frisse zwempartij.

Het gezicht van Brent klaarde plotseling op.

— Daaraan heb ik inderdaad niet gedacht, Williame; het is een schitterend idee! Wat jij, Handerson?

De reus bromde instemmend.

— Mylord vindt steeds wel een uitweg, mijnheer Brent, zei hij meesmuilend. En als ik die mijnheer Cullingham eens in handen krijg...

Handerson maakte zijn zin niet af, maar de dreiging in zijn stem voorspelde helemaal niets goeds ten opzichte van de gangster.

— We zullen inderdaad grondig met Cullingham afrekenen, James, zei Raffles. Maar ik denk dat het nu tijd wordt om een aanvang te maken met de uitvoering van onze plannen. Vergeet niet dat de grootste voorzichtigheid nog altijd geboden is en dat we onopgemerkt moeten blijven.

Eén voor één verlieten de mannen de kleine loods en slopen naar buiten, na eerst het licht te hebben gedoofd, zodat het schijnsel bij het opengaan der deur hen niet zou hebben verraden. De afstand tot aan de rivier bedroeg slechts een dertigtal meters en vliegensvlug ontdeden de mannen zich van hun bovenkleding, maakten er een bundeltje van en maakten dat zo goed mogelijk boven op hun hoofd vast. Geruisloos lieten zij zich van de kademuur in het water glijden en weldra omsloot het grijze olieachtige water de drie huiverige lichamen. De overgang

duurde echter slechts enkele ogenblikken en spoedig keerde de lichaamswarmte door de inspanning van het zwemmen weer. Geheel zonder gevaar was de onderneming niet want de af en aan varende vaartuigen vormden een niet te ontkennen gevaar waarvan het ontwijken de grootste handigheid en oplettendheid vergde. Het waren vooral de kleinere schepen welke zeer snel voeren, en plots als grijze spoken uit mist en duisternis opdoemden, die de zenuwen der drie mannen het meest op de proef stelden. Het instinct van Rafles echter, dat vooral in ogenblikken van gevaar tot het uiterste opgewekt werd, stelde de zwemmers veilig voor onaangename verrassingen.

Een ogenblik was het gevaar voor ontdekking groot geweest, toen een patroeljevaartuig der havenpolitie recht op hen aanvoer, en het machtige zoeklicht, dat in staat was de mist twintig meter ver te doorboren, in een halve cirkel over het water scheerde. Op de waarschuwing van Rafles echter waren de drie mannen bijna op hetzelfde ogenblik gedoken, ervoor zorgend dat slechts het kleine bundeltje kleergoed boven de oppervlakte bleef. Met enkele krachtige slagen zorgden de nachtelijke zwemmers ervoor, buiten het bereik van de machtige stralenbundel te komen; zulks kostte hun des te minder moeite, daar ze steeds zo dicht mogelijk bij de oever waren gebleven en zich nu tussen de aldaar gemeerde scheepsrompen konden onttrekken aan de speurende blik van de havenpolitie. Het was trouwens hoog tijd want hun longen snakten naar zuivere lucht; zonder gerucht te maken zwommen de mannen verder, toen Rafles opeens een kreet slaakte. Brent en Handerson zwommen met een paar krachtige slagen op hem toe, daar zij vreesden dat er iets gebeurd was.

— Wat is er, Willieme, — proestte Brent verschrikt — ben je ongesteld of dreigt er soms gevaar ?

— Neen, Charles, met mij is alles in orde, — gaf Rafles ten antwoord met een stem die van voldoening trilde — maar zie je dan niet waar we ons bevinden ?

— Ik zie niet veel — bromde Brent — maar ik voel het ! Het water is alles behalve aangenaam ! Ik heb het zo koud dat het net is of ik met mijn handen de Noordpool en met mijn voeten de Zuidpool raak !

— Dan zullen we je vlug uit die netelige positie bevrijden — zei Rafles met een gebroebel dat een lach moest verbeelden. En

dicht naast Brent zwemmend hief hij zijn hand uit het water en wees in de richting van een donkere gedaante van een vaartuig dat enkele meters verder aan de kademuur ge-meerd lag.

— Zie je niet wat daàr ligt, Brent ? — Als je scherp toekijkt zul je bemerken aan de bouw dat het ons sierlijke stoomjacht, de «NAUTULUS» is ! Je herinnert je trouwens wel dat je twee weken geleden, alvorens je Handerson en mij te Kessington bent komen oppikken, juist op het ogenblik dat de politie onze verblijfplaats ontdekt had, de kapitein opdracht heb gegeven de haven van Portsmouth te verlaten met bestemming naar New-York. De zaak met Cullingham heeft me echter zó in beslag genomen, dat buiten het telegram dat ik vanuit Canada aan kapitein Hobson gestuurd heb met het bevel aan rede te blijven tot nader bericht, de aankomst van onze trouwe Nautulus mij geheel ontgaan was.

Terwijl Rafles dit zei waren de drie mannen intussen het jacht genaderd en verheugd even te kunnen uitblazen klampten ze zich aan de ankerketting vast.

— Dat is alles goed en wel, Willieme, — fluisterde Brent rillend van kou — maar hoe komen we aan boord ? We kunnen die brave Hobson toch moeilijk wijsmaken dat we deze nachtelijke zwempartij voor ons plezier deden ? Als de man ons in deze toestand ziet, schrikt hij zich misschien dood en denkt hij misschien met een speciaal soort van zee-monsters te doen te hebben !

— Wees maar gerust, Brent — zei Rafles fluisterend — de brave Hobson zal ons niet zien. Buiten de gebruikelijke wachtganger zal aan boord iedereen waarschijnlijk slapen. We zullen langs de valreep omhoogklaten en er zorg voor dragen dat niemand onze aanwezigheid op het schip merkt. We zullen dan vlug van klederen verwisselen, die in onze hutkoffers in voldoende mate en in grote verscheidenheid aanwezig zijn. Voor het overige kan Handerson in de keuken voor een stevig maal zorgen en een gloeiende rhumgrog, die we na dit koude bad ruimschoots verdiend hebben, klaarmaken. We zullen aan boord overnachten en Hobson morgen wijsmaken dat we onopgemerkt aan boord zijn gekomen. En zich vervolgens tot Handerson wendend, zei hij :

— James, ik laat jou de zorg over om onze klederen te doen verdwijnen. Laad de zakken grondig uit en verwijder alles dat de

herkomst der pakken zou kunnen verraden. Nadien verzwaar je ze met enkele stukken ijzer en bindt er stevig touw omheen vooraleer ze in de rivier te gooien.

— Dat komt in orde Mylord, zei Handerson glunderend. Ik zal er voor zorgen dat geen mens ze ooit nog te zien krijgt!

— Uitstekend! zei Rafles op zachte toon; en nu aan boord!

Voorzichtig en zonder gerucht te maken klauterden de mannen één voor één langs de valreep omhoog, met Rafles vooraan en Handerson in de achterhoede. Lenig en gespierd als ze waren en gestaald door harde training, hesen ze zich op met een gemakelijkheid die geen enkel volleerd acrobaat hun zou verbeterd hebben. Zonder veel moeite bereikten ze het achterdek, waar de

kajuiten der drie mannen zich bevonden.

Van de wachtganger zagen ze geen spoor en hoogstwaarschijnlijk bevond deze zich vooraan ofwel in het vooronder. Hoe dan ook, voor Rafles en zijn beide metgezellen kwam dit feit zeer gelegen; ze zochten alle drie hun respectievelijke kajuit op, waar ze zich vlug zo goed mogelijk reinigden, verwisselden van onderkleding en een ander pak aantrokken.

Ongeveer een half uur later, nadat ze met een gloeiend-hete rum-grog de laatste sporen van het koude bad hadden doen verdwijnen en met smaak de spijsen hadden genuttigd die Handerson vlug en zonder iemand te storen, had bereid, zochten de drie mannen hun kooi op en zonken enkele minuten later in een diepen, gezonden slaap...

* *
*

HOOFDSTUK II.

Onverwacht Bezoek

Ofschoon het de vorige nacht tamelijk laat was geworden, bevond Rafles zich reeds voor acht uur op het dek, nadat hij vooraf een verfrissend bad had genomen en zich geschoren had. Hij trof er kapitein Hobson aan, die helemaal niet verwonderd was over de aanwezigheid van Lord Aberdean, wiens soms zonderlinge gedragingen voor de oude zeerob sinds lang niet nieuw meer waren en dan ook geen verwondering meer baarden. De kapitein was de lord trouwens met hart en ziel toegedaan en zou het zich nimmer in het hoofd hebben gehaald vragen te stellen die, naar zijn oordeel, onbescheiden waren. Niet lang daarna werd Rafles door Brent en Handerson vervoegd en begaven de drie mannen zich naar de kleine, keurige eetkamer, waar hen een eenvoudig ontbijt werd opgediend. Het was op uitdrukkelijk bevel van Rafles dat Handerson mee aanzat, want de Grote Onbekende dulde niet dat de chauffeur, die tijdens gevaarlijke ondernemingen alle risico's deelde, zelfs maar in schijn de afstand bewaarde die in normale omstandigheden nodig werd geacht.

Tijdens het eetmaal werden de maatregelen overwogen, die moesten genomen worden in verband met de redding van Miss Morgan, de dochter van de multi-millionnaire, en de bestrijding van Cullingham en zijn bende.

Brent opperde het idee met hun stoomyacht de achtervolging in te zetten op het schip, waarvan Rafles bij zijn bezoek aan Manhattan had ontdekt dat het tot verblijfplaats van het jonge meisje was bestemd. Verder was de jonge man de mening toegedaan dat men de politie op de hoogte moest brengen van Miss Morgans verblijfplaats, zodat het haar niet moeilijk zou vallen, eenmaal zij de beschrijving van het yacht had, dit te doen opsporen.

Rafles verwierp echter beide voorstellen en zei hoofdschuddend :

— Je verliest uit het oog, Charles, dat er verschillende redenen zijn waarom wij zoiets niet kunnen doen. Vergeet in de eerste plaats niet dat de Nautulus gekend staat als zijnde

het eigendom van Lord Aberdean, zodat het héél gevaarlijk zou zijn om met behulp van ons yacht en dan in de gedaante van John Rafles, Cullingham te gaan bestrijden. En meedelen aan de politie wat wij over het schip van Cullingham te weten zijn gekomen, zou onmiddellijk tot gevolg hebben dat de bendechef hiervan op de hoogte werd gebracht en maatregelen zou treffen om Miss Morgan ergens anders onder te brengen. Ten overvloede ben ik ervan overtuigd dat de politie aan ons verhaal geen geloof zou schenken, vermits we zelf worden opgezocht.

Brent moest toegeven dat hij hieraan niet gedacht had en vroeg vervolgens :

— Maar wat staat er ons dan te doen, Willieme ? Indien we Cullingham willen verrassen moeten we vlug toeslaan, maar ik ben eerlijk dat ik niet inzie hoe dat moet gebeuren.

— Dat is niet zeer moeilijk, Charles; in de eerste plaats dienen we ons op de hoogte te stellen van de verdere plannen van Cullingham in verband met Miss Morgan.

— Ja, maar hoe ? — viel Brent hem in de rede — Je kunt toch moeilijk de politie om inlichtingen verzoeken ?

— De politie niet, Charles, maar wel Morgan, de vader van Miss Ophelia Morgan. Ongetwijfeld zullen de boeven hem wel reeds op de hoogte gebracht hebben welke som zij als losgeld verlangen. Ik zal de man een bezoek brengen in de gedaante van een particulier detective en hem mijn diensten aanbieden.

— En denk je dat hij op je voorstellen zal ingaan, Willieme ?

— Er rest hem weinig keuze, Charles; hij zal trouwens ook inzien dat hij er niets bij verliezen kan door mijn hulp te aanvaarden.

Op dat ogenblik werd er aangeklopt en trad de hofmeester binnen met enkele ochtendbladen, die hij aan Rafles overhandigde, om daarna weer te verdwijnen. Brent, die een der bladen bemachtigd had, bleef bij het openslaan van het blad als gefascineerd op de titelbladzijde staren bij het lezen van

de vier kolommen grote hoofding, waaronder de sensationele ontvoering van Miss Morgan werd aangekondigd. Hij wist niet of hij wakker was of droomde en wendde zich opgewonden tot Rafles, hem het blad onder de neus duwend. Zonder enige stemverheffing las deze :

«MISS MORGAN GEKIDNAPT DOOR JOHN RAFLES! TIJDENS EEN SENSATIONNELLE ACHTERVOLGING SLAAGT DE DADER ER IN TE ONTSNAPPEN AAN DE POLITIE! EEN LOSPRIJS VAN 100.000 DOLLAR GEEISCHT!»

Daarna volgde een uitgebreid relaas over de gebeurtenissen van de vorige avond, dat buiten enkele fantastische veronderstellingen van de schrijver van het artikel, een tamelijk getrouw relaas gaf van de gebeurtenissen. Rafles las met stijgende belangstelling het proza van de journalist en kon hierbij een glimlach niet onderdrukken. Het blad meldde namelijk dat de politie er lucht van gekregen had dat de bekende avonturier John Rafles het plan had opgevat de dochter van de multi-millionnair Morgan te kidnappen. De bijzonderheden waarmede deze mededeeling gepaard ging en de bron waaruit ze afkomstig was hadden de dienstdoende hoofdcommissaris ertoe doen besluiten onmiddellijk maatregelen te treffen. Een overvalswagen was in volle vaart naar Park Side-Avenue gesneld naar de villa van Morgan, maar de politie was een onderdeel van een seconde te laat gekomen om de daders op heterdaad te kunnen betrappen. Drie leden der bende van Rafles hadden bij de komst van de politie de vlucht genomen en waren er, ondanks de onmiddellijk ingezette achtervolging, in geluk te ontsnappen.

Op zeker ogenblik hadden zij hun stukgeschoten auto verlaten en waren erin geslaagd, begunstigd door de mist en de duisternis, tussen het warnet van loodsen en opslagplaatsen der haven te ontsnappen. Bij het onderzoek dat door de politie bij het kriecken van de dag werd ingesteld, bleek het dat de vluchtelingen tijdens de nacht een schuilplaats hadden gevonden in een kleine loods aan de rivier. Men was er nog altijd niet in gelukt te ontdekken hoe zij erin geslaagd waren door het politiecordoon heen te breken, dat de haven had afgesperd.

Naar de politie kon ontdekken, moet de bende uit twee delen hebben bestaan, waarvan de eene groep reeds vóór de politie bij het huis van Morgan arriveerde, met het jon-

ge meisje was verdwenn, terwijl de andere groep, bestaande uit de drie vluchtelingen, die door de politie werden achternagezet, om een of andere reden was achtergebleven, naar men vermoedt met de bedoeling de wandaad der ontvoering met een diefstal te verhogen.

Volgens de persoonsbeschrijving die de gezelschapsdame van Miss Morgan, welke door de boeven gekneveld in het huis werd achtergelaten, aan de politie heeft verstrekt, klopt deze met de beschrijving, die de politie van Rafles en twee zijner vrienden ontving. Bij een onderzoek door de politie ingesteld in de woning, die Rafles aan de 42° straat had betrokken, bleek het weldra duidelijk dat men hier inderdaad te doen had met de Grote Onbekende, die het huis onder de valse naam van Jefferson had gehuurd.

Volgens sommige inlichtingen, die aan de politie werden verstrekt, zou rond het tijdstip dat de ontvoering van Miss Morgan plaats vond, een zwarte auto zijn gesignaleerd, die in snelle vaart in de richting van Manhattan verdween. De politie hoopt echter de daders van deze laffe ontvoering spoedig in handen te krijgen, doch weigert nadere bijzonderheden bekend te maken over het spoor dat zij volgt. Wij houden onze lezers verder op de hoogte.

Onderaan dit uitgebreid verslag volgde dan nog een in vetjes gezet bericht, waarvan de titel luidde : «EEN LOSPRIJS VAN 100.000 DOLLAR GEEISCHT» en waarvan de inhoud luidde :

«Bij het ter perse gaan, vernemen wij nog dat de multi-millionnair Morgan in de vroege morgenuren een brief ontving, ondertekend door John Rafles, waarbij een losprijs van 100.000 dollar wordt geëischt, in ruil voor Miss Morgan's leven. Deze som moet binnen de 24 uur op een bepaalde plaats gedeponeerd worden, welke aan Morgan nog nader zal worden meegedeeld, wanneer hij door middel van een aankondiging in de middaguitgave van de «Evening Standard» en de «New-York Herald Tribune» zal hebben bevestigd dat hij bereid is het losgeld te betalen. De boeven waarschuwen Morgan tevens in hun brief dat, indien deze plaats op een of andere wijze aan de politie zou worden verraden, de dood van miss Morgan onmiddellijk het gevolg zal zijn.

De politie weigert er zich over uit te laten of Morgan op het voorstel der bandieten in zal gaan. Algemeen wordt nochtans aange-

nomen dat de multi-millionair de hem gestelde eisen zal inwilligen, daar hij het leven van zijn dochter niet wenst op het spel te zetten. In ieder geval heeft de multi-millionair de hulp geweigerd van de Federale Politie de zoo goed bekende «G-Men», die in hun strijd tegen de gangsters en kidnappers, reeds zoveel succes hebben gekend.

Toen Rafles de lezing van het relaas beëindigd had, legde hij de krant grimmig terzijde, terwijl een verbeterd trek om zijn mond speelde.

— Je ziet, Brent, zei hij, dat Cullingham geslepener en meer verdorven is dan wij konden vermoeden. Hij is het natuurlijk, die de politie op een of andere wijze doen geloven heeft, dat de ontvoering van Miss Morgan het werk is van John Rafles. Hij heeft dankbaar van de gelegenheid gebruik gemaakt en het wapen dat wij tegen hem gesmeed hadden, naar ons gekeerd. Die brief aan Morgan, met mijn naam ondertekend, is een geniale vondst. Indien hij kan bereiken dat Morgan inderdaad het losgeld betaald, en daar ziet het wel naar uit, slaat hij twee vliegen in een klap!

— Denk je werkelijk dat Miss Morgan zal worden vrijgelaten, wanneer het losgeld wordt betaald, Williame? vroeg Brent.

— Dat geloof ik niet, Charles, zei Rafles grimmig. Cullingham zal het niet wagen haar in leven te laten, daar het meisje van sommige zijner mannen een zeer goede persoonsbeschrijving zou kunnen geven.

— Maar dan is alles verloren! riep Brent uit. Morgan zal ongetwijfeld betalen in de hoop zijn dochter terug te krijgen... Maar dat is afschuwelijk, Williame, stamelde Brent, die Cullingham is een echte duivel!

— Inderdaad, Charles, zei Rafles effen. Maar dit keer is de schurk té ver gegaan. Hij heeft mijn naam durven gebruiken voor het volvoeren van een zijner afschuwelijkste plannen, en daarvoor zal hij bloedig boeten!

— Laten we hem eenvoudig gaan opzoeken en zijn nek breken, mylord, mengde Handerson, die tot dan toe gezwegen had, zich driftig in het gesprek.

— Ik denk niet, James, dat we hem thuis zouden vinden, antwoordde Rafles. Het feit dat we aan de politie kunnen ontsnappen zijn, is een streep door zijn rekening, ofschoon hij daarvoor in staat werd gesteld het spelletje verder te spelen, door de brief aan Morgan met mijn naam te ondertekenen. Hij vergist zich echter als hij denkt dit ongestraft

te kunnen doen!

— Maar wat kunnen we dan doen, riep Brent wild uit. Je weet Williame, dat ik graag mijn leven zou geven om die Cullingham te pakken te nemen, maar ik zie werkelijk niet in hoe we daarin zullen gelukken!

— Luister, Charles, zei Rafles. We moeten nu spijkers met koppen slaan. In de eerste plaats moet ik van Morgan zien te verkrijgen dat hij me de vrije hand laat. Ik zal hem weten te overtuigen dat het betalen van het losgeld het leven van zijn dochter niet redden zal.

Je wilt hem dus bewegen de aankondiging welke de boeven verwachten, niet te doen plaatsen?

— Integendeel, Charles, die aankondiging moet juist wél verschijnen. Ik heb een plan dat, indien het slaagt, Cullingham ten val zal brengen en waarbij we in staat zullen zijn Miss Morgan te redden. Het zou echter te lang duren om dat nu uit te leggen. Hoofdzak is, dat ik weet op jullie beiden te kunnen rekenen.

Hierbij keek Rafles Brent en Handerson aan, maar de uitdrukking op hun gelaat sprak duidelijker dan woorden, dat ze bereid waren alles te doen wat Rafles vroeg.

— Dat is dan afgesproken, zei Rafles, terwijl hij beide mannen de hand drukte. Ik begeef mij nu op weg naar Morgan, nadat ik eerst mijn uiterlijk een beetje heb veranderd. Jij Brent, blijft hier met Handerson; en toen Brent wou tegenpreutelen, zei Rafles streng:

— Neen, Brent, als je wil dat we slagen in onze onderneming is het noodzakelijk dat al mijn bevelen stipt worden opgevolgd. Mij dreigt bij Morgan geen gevaar, daar geef ik je mijn woord op. Er is hier aan boord nog allerlei te doen. Bij onze strijd tegen Cullingham zullen we veel dingen nodig hebben en je weet dat een groot deel van ons materiaal in onze woning aan de 42° straat verloren is gegaan. Gelukkig hebben we nog de geheime bergplaats hier op ons yacht en het is uw taak om samen met Handerson na te gaan waarover wij nog beschikken. Wat wij vooral moeten hebben is het pistool met amoniakpatronen en enkele van onze speciale bommen. Als ik mij verzekerd heb van de volledige medewerking van Morgan, zal ik jullie deze middag op de hoogte brengen van wat er ons te doen staat.

Brent knikte dat hij het begreep en Rafles begaf zich naar zijn kajuit om zich op zijn

bezoek aan de multi-millionnair voor te bereiden.

*
* *

De politiebewaking die de gehele nacht en tot in den morgen van de volgende dag volgend op de ontvoering van Miss Ophelia Morgan, had geduurd en waarvan de villa van Morgan het onderwerp was geweest, was op uitdrukkelijk verzoek van de Multi-millionnair zelf opgeheven geworden, na de brief die hij van de ontvoerders zijner dochter had ontvangen.

Ofschoon alle bedienden, uitgenomen de gezelschapsdame Jenny, die — volgens haar zeggen — verlof had genomen om haar overspannen zenuwen te kalmeren, terug op post waren, leek de villa van Morgan uitgestorven toen Rafles er ongeveer rond tien uur arriveerde.

Niemand echter zou in de precieuze oude heer, die aan het vergulde toegangshek deschel deed overgaan de grote avonturier John Rafles hebben herkend. Hij had zijn vermomming met de meeste zorg gekozen en was erin geslaagd de Nautulus te verlaten zonder door een lid van de bemanning te worden opgemerkt. Zijn kledij was die van een typisch Amerikaans burger, wiens voorvaders zich met de eerste inwijkelingen in de States hadden gevestigd en die tot de jonge élite van een even jonge beschaving behoorde. Hij droeg een stemmig, niet opvallend grijs pak, een grijze hoed en een in donkere tinten gehouden das, die met een kleine diamanten speld was versierd. Onder zijn rechterarm hield hij een bruine actentas, terwijl zijn linker een wandelstok met zilveren knop omklemde. Zijn overjas, vervaardigd uit een dikke, Amerikaanse stof was van een blauwgrijze kleur en was ongetwijfeld het werk van een eerste rangs kleermaker. Ook het gelaat van Rafles had een volledige wijziging ondergaan, zonder dat zelfs bij het scherpste daglicht daarvan iets te merken viel. De wangen leken enigzins ingevallen een grote rimpel doorploegde het voorhoofd, terwijl een grijze pruik de indruk van gezette ouderdom nog verhoogde.

Enkele minuten nadat Rafles had aangescheld ging de brede toegangsdeur van de villa open en verscheen een huisknecht, dezelfde oude man die door de gezelschapsdame met een fictieve boodschap was belast geworden. Schichtig keek hij naar de bezoeker in de vrees een der kidnappers voor zich

te hebben, doch toen hij Rafles zorgvuldig had opgenomen, herademde hij bij het zicht van diens gedistingeerde uiterlijk, dat geen enkel gangster ooit zou kunnen aannemen.

Op de vraag van de huisknecht wat hij wenste, nam Rafles uit zijn portefeuille een sierlijk gedrukt naamkaartje en overhandigde dit de man, die bij het zicht ervan er eindelijk toe besloot het hek te ontsluiten en Rafles in de ontvangstkamer van de villa binnen te leiden.

— Ik weet niet, mijnheer, zei de bediende, of Mister Morgan in staat zal zijn U te ontvangen.

— Ik begrijp het, beste man, zei Rafles, maar zeg aan uw meester dat het hier een zaak betreft van het hoogste gewicht en in verband staat met de ontvoering van zijn dochter.

De bediende wierp nog een vlugge blik op het kaartje, aarzelde even en zei dan :

— Ik zal mijn uiterste best doen, Mijnheer, en als U inderdaad iets kunt mededelen over Miss Ophelia denk ik wel dat Mister Morgan U te woord zal willen staan.

Hierop verdween de man, echter voor niet lang en bij zijn terugkomst verzocht hij Rafles hem te willen volgen naar de werkkamer van zijn meester.

Voorafgegaan door de bediende besteeg Rafles een brede, met dikke lopers belegde trap, die uit het beste mahoniehout was vervaardigd en waarvan de spijlen stuk voor stuk met de hand waren bewerkt. Alles in de villa getuigde van rijkdom en weelde en tijdens zijn tocht viel de blik van Rafles op een paar kleine schilderijen aan de wand, het ene van de hand van de Franse schilder Corot, het andere van de niet minder bekende Nederlander Mathijs Maries, die jarenlang te Londen had geleefd.

De werkkamer van Morgan, waar Rafles werd binnengeleid, ofschoon in sobere stijl uitgevoerd, getuigde eveneens van het onmetelijk fortuin van haar bewoner. Het viel Rafles echter gunstig op, dat de typische wansmakelijkheid die sommige rijkgeworden Amerikanen in al hun doen en laten aan de dag leggen, hier geheel afwezig bleek te zijn. Er was niets te bemerken van een overladen en pompeuze meubilering, die voor velen het summum uitmaakt van wat de wereld aan confort heeft te bieden.

Vervolgens vestigde Rafles zijn aandacht op de man die in een bureaustoel achter zijn omvangrijke, stijlvolle schrijftafel zat wegge-

doken. De glasachtige blik en de rood omrande oogen van de multi-millionnairen wezen er op dat de man de nacht slapeloos had doorgebracht, terwijl zijn hele uiterlijk er verder op wees, dat hij diep onder de indruk verkeerde van de gebeurtenissen der laatste uren.

Zwijgend en met vermoeide handbeweging verzocht Morgan zijn bezoeker plaats te nemen in een fauteuil vlak voor het bureau. Nadat de bediende het vertrek weer verlaten had, wendde hij zich tot Rafles en zei met een uitdrukkingloze stem waarin de wanhoop doorklonk :

— En, Mijnheer Lewisham, met wat kan ik U van dienst zijn ? Ik bedoel, verbeterde hij zichzelf, wat de reden kan zijn van uw bezoek ? Indien U inderdaad iets over mijn dochter weet, zeg het in godsnaam dan vlug !

— Ik kan U inderdaad een en ander over haar vertellen, zei Rafles gedempt ; ik weet echter niet of U het zo belangrijk zult vinden als U wel schijnt te verwachten.

— U is particulier detective, nietwaar mijnheer Lewisham, althans dat zag ik op uw naamkaartje. Heeft U misschien een spoor van mijn dochter kunnen ontdekken ?

— Dát nu wel juist niet, Mister Morgan, maar als U me belooft U rustig te houden, zal ik U een heel belangrijke mededeling doen. U moet echter kalm blijven want het zal U wel een hele schok geven !

— Vooruit man, spreek dan op ! zei Morgan gejaagd en zonder te merken dat hij alle regels der beleefdheid uit het oog verloor, iets wat Rafles een glimlach ontlokte.

— Nu, zet U dan maar schrap, Mister Morgan, mijn naam is niet Lewisham maar JOHN RAFLES !

Morgan sperde zijn ogen wagewijd open en met hijgende stem gelukte het hem uit te brengen :

— Wat ? Is U... Ben jij de man ...

Rafles onderbrak de spreker echter en zei op kalme toon :

— U hebt uw belofte niet helemaal gehouden, Mister Morgan ! Ik ben inderdaad John Rafles, maar ik ben niet de man die uw dochter heeft ontvoerd.

— Durft jij beweren... begon Morgan.

Maar nogmaals onderbrak Rafles hem op even kalme wijze :

— Ik ben niet gewoon niet op mijn woord geloofd te worden, Mister Morgan. Ik ben naar hier gekomen om U mijn hulp aan te bieden, daar ik gisteravond mislukt ben in

mijn opzet om de bende van Mac Cullingham te verhinderen uw dochter te ontvoeren.

— Hoe kan ik U geloven ? zei de multi-millionnaire die intussen zijn kalmte enigszins had teruggewonnen. U schreef me toch een brief vanmorgen betreffende het losgeld ?

— Die was niet man mij, Mister Morgan, maar van Cullingham, die mijn naam heeft misbruikt. Het zou echter te veel tijd kosten U het gehele verhaal te vertellen en daarom zal ik U met een paar woorden op de hoogte brengen van de toestand. Ik zat Cullingham op de hielen voor een andere zaak, waarvoor ik met hem wou afrekenen. Hij is er echter achtergekomen en hij heeft het zo weten aan boord te leggen dat, toen ik zijn mannen gisteravond opwachtte om hen op heterdaad te betrappen bij de ontvoering van uw dochter, ik in mijn eigen hinderlaag ben gevallen ! Oorspronkelijk was het uur der ontvoering vastgesteld op acht uur, een feit waar ik achter was gekomen. Toen Cullingham echter bemerkte dat ik op de hoogte was, heeft hij zijn plannen gewijzigd en na de ontvoering de politie op mij afgestuurd. Daar ik echter mijn aanwezigheid in de tuin niet zou hebben kunnen verklaren aan de politie, leek het mij veiliger de aftocht te blazen, wat ik dan ook gedaan heb.

Tijdens het verhaal van Rafles had Morgan zijn bezoeker scherp opgenomen, maar de overtuigende wijze waarop de Grote Onbekende zijn verhaal deed stemde de multi-millionnaire toch tot nadenken.

— Maar, wierp hij tegen, waarom stelde U de politie niet op de hoogte van de feiten die U ontdekt had ?

— Om twee redenen kon ik dat niet, antwoordde Rafles. Ten eerste omdat Cullingham dan onmiddellijk op de hoogte zou zijn gebracht en ten tweede, omdat ik persoonlijk met zijn luitenant wou afrekenen.

— U is een avonturier, zei Morgan, net of hij daarbij de eerste was die deze ontdekking deed, iets wat Rafles een glimlach ontlokte.

— Dat is geen nieuws voor mij, zei Rafles met lichte ironie, maar U is de eerste die dit ongestraft mag zeggen. Ik ben hier echter niet gekomen om te discussieren over moraliteit of over een of ander maatschappelijk begrip, noch over de inhoud van sommige woorden. Ik vraag U toch ook niet hoe U zich uw rijkdom hebt verworven, zoals ik U verzoek ook niet over mijn verleden te willen praten. Ik kom U een voorstel doen

waardoor U een kans krijgt uw dochter levend terug te zien. U kunt dat aannemen of verwerpen, en in beide gevallen zal ik mijn eigen weg gaan.

— Als het U te doen is om die 100.000 dollar, Mijnheer Rafles, dan moet ik zeggen dat ik ze liever aan de kidnappers zelf geef, dan aan U. In het eerste geval ben ik tenminste zeker dat mijn dochter veilig en wel zal terugkeren, terwijl het bij U nog altijd de vraag blijft, of U in uw opdracht zult slagen.

— Mister Morgan, U schijnt helemaal geen besef te hebben waar het om gaat. Denkt U werkelijk dat na de betaling van het losgeld uw dochter zal vrijgelaten worden? Dan moet ik U zeggen dat zulks een ijdele hoop is!

De woorden van Rafles deden de multi-millionnair verbleken. Helemaal in de war en terneergeslagen fluisterde hij:

— U gelooft toch niet dat die boeven zó onmenselijk zullen zijn?

— Dat geloof ik niet alleen, zei Rafles, maar daar ben ik stellig van overtuigd. U moet toch begrijpen dat Cullingham het niet zal wagen uw dochter in leven te laten en in vrijheid te stellen, terwijl ze een getrouwe persoonsbeschrijving zou kunnen geven van de mannen die haar hebben ontvoerd en bewaakt. Neen, Mister Morgan, het enige dat U doen kunt is mij uw volledig vertrouwen te schenken en te bidden dat ik in mijn opzet slaag om uw dochter te redden en de bende van Cullingham te vernietigen!

Morgan, die nu geheel overtuigd was van de waarheid van Rafles' woorden liet zijn hoofd in zijn hand zinken. Hij had enige tijd nodig om zich geheel van de werkelijkheid van de toestand te doordringen en om orde te scheppen in zijn gedachten.

Daarna wendde hij zich tot zijn bezoeker:

— Ik zie inderdaad in, zei hij, dat het een dwaasheid is geweest van mij te hopen dat de boeven mijn dochter zouden vrijlaten, vooral nu ik weet dat achter dit alles de hand van Cullingham zit. Ik heb me echter nimmer bekommerd om de praatjes die over hem de ronde deden omdat ik in de mening verkeerde dat daarin veel overdrijving school.

— Daar hebt U dan heel verkeerd aan

gedaan, zei Rafles. Ik begrijp niet dat mensen als U die over zoveel macht beschikken die kerel niet reeds lang onmogelijk hebt gemaakt de stad te terroriseren. Maar gedane zaken nemen geen keer en ik laat het aan U over, Mister Morgan, om over mijn voorstel te beslissen. Als ik een kans wil hebben tot slagen, mag ik geen verdere tijd meer verliezen. Voor het overige laat ik het zelf aan U over om de som vast te stellen die mij toekomt wanneer ik erin slaag uw dochter te redden. Het was niet mijn bedoeling U dit te zeggen toen ik hier binnentrad, maar het feit dat U mij een avonturier hebt genoemd deed mij hiertoe besluiten!

— Goed, zei Morgan, ik zie nu in dat dit een vergissing was van mijnentwege, maar je kan 50.000 dollar krijgen indien je mijn dochter veilig en wel terugbrengt. Indien je echter mislukt...

— Als ik misluk, Mister Morgan, dan zal ik geen gelegenheid meer krijgen om mij over geldzaken druk te maken, zei Rafles koel. Ik zie echter dat U een zakenman is en ik neem genoeg met uw aanbod. Ik acht U gentleman genoeg om uw belofte na te komen, maar zelfs indien U zou denken aan onze overeenkomst te kunnen ontsnappen, dan zou uw vreugde toch niet van langen duur zijn, daar ik ervoor zou zorgen U van het tienvoudige bedrag te ontlasten.

— Ik heb inderdaad reeds veel over U gehoord, Mijnheer Rafles, en ik twijfel er niet aan dat U inderdaad zou doen wat U zegt. Ik heb echter maar één woord, laat U dat voldoende zijn.

Rafles knikte instemmend.

— Ik zie dat wij elkaar begrijpen, zei Rafles goedkeurend. Maar laat ons nu ter zake komen. Heeft U al de aankondiging doorgestuurd, zoals Cullingham het gevraagd had?

— Nog niet, zei Morgan, maar ik was net van plan het te doen, maar dat gaat nu zeker wel niet door, vroeg hij twijfelend?

— Zeer zeker gaat dat door, zei Rafles, want deze handelwijze maakt een onderdeel uit van mijn plannen. En fluisterend stelde hij Morgan op de hoogte van de wijze waarop hij Cullingham zou trachten in de val te lokken.

*
* *

HOOFDSTUK III.

Brent krijgt een opdracht

Ongeveer rond het middaguur verscheen Rafles, ditmaal echter in de gedaante van Lord Williame Aberdean, terug aan boord van de Nautulus. Voorzichtiger geworden door de ervaringen die hij met Cullingham had opgedaan, en niet helemaal zeker dat de villa van de multi-millionair niet door een bendelid van Cullingham werd bewaakt, had hij er de voorkeur aan gegeven, in plaats van rechtstreeks van Morgans woning terug te keren naar het yacht, zijn spoor voor elke eventuele spion bijster te maken. Dat was ook de reden waarom hij, na zich verzekerd te hebben dat niemand hem volgde, een zeer druk bezorgde gelegenheid was binnengegaan om zich in het lavatory geheel te metamorfoser. Met een paar handgrepen had hij zijn gelaat opnieuw het uitzicht van Lord Aberdean geschonken, de grijze pruik en ook de hoed werden in de actetas opgeborgen, terwijl zijn overjas, eenvoudig door haar binnenste buiten te keren, van blauwgrijs veranderd was in zwart. De wandelstok schoof ineem en verdween eveneens in de actetas, waaruit Rafles, om zijn gedaanteverwisseling volledig te maken, een slappe viltten hoed van een zwarte kleur opdiepte. Voor alle zekerheid verliet Rafles de zaak langs een andere toegang en eenmaal buiten kon hij er zeker van zijn dat zelfs de scherpste speurder in hem de bezoeker niet zou herkend hebben, die het huis van Morgan had verlaten.

Brent, die in spanning en ook een weinig angstig de terugkomst van zijn vriend had afgewacht, stak zijn vreugde niet onder stoelen of banken. Glimlachend troonde Rafles de jonge man mee naar zijn kajuit, waar hij volledig verslag uitbracht over zijn tocht van die morgen. De Grote Onbekende vertelde slechts de grote lijnen van het onderhoud en bracht het gesprek daarna onmiddellijk op de taak die Brent zelf zou te vervullen krijgen.

— Het spijt me, Charles, maar het kan niet anders, zei Rafles, toen hij het gelaat van zijn vriend betrekken zag. — Onze tijd

is nauw uitgemeten en er zit niets anders op dan dat we onze krachten splitsen. Ik heb Handerson nodig bij de uitvoering van mijn opdracht, en trouwens, de taak die jij te vervullen hebt zou James, hoezeer ik zijn trouw en zijn toewijding waardeer, moeilijk tot een goed einde weten te brengen. Het is van het hoogste belang dat ik de ligging ken van het schip waarmee Miss Morgan is weggebracht. Het is jammer dat we hierbij niet over onze SWALLOW kunnen beschikken, want hierdoor zou de taak véél vergemakkelijkt zijn geworden. Ik heb echter met Morgan afgesproken dat ik over zijn particulier vliegtuig zou kunnen beschikken en ofschoon dat toestel heelemaal niet te vergelijken is met het onze, toch zullen we er genoeg mee moeten nemen. Gelukkig is het vliegtuig van Morgan ingericht met draadloze telegrafie, zodat ik met het ontvangstoestel dat ik mee zal nemen steeds met jou in contact zal kunnen blijven. Ik zal, van het ogenblik dat ik opgestegen ben, je echter geen instructies meer kunnen geven, zodat je heelemaal op jezelf zult aangewezen zijn, behalve dan voor de eindstrijd op het schip van Cullingham zelf, waarvan ik je door middel van vuurpijlen op de hoogte zal brengen. Jouw taak is dus niets anders dan de verblijfplaats van Cullinghams yacht te ontdekken en mij daarvan met geregelde tussenpozen op de hoogte te brengen en ook in welke richting het schip zich verplaatst, indien het niet ergens voor anker ligt. Je moet daarbij met de grootste omzichtigheid te werk gaan en er vooral op waken dat de schurken geen argwaan krijgen en waardoor het leven van Miss Morgan in groot gevaar zou worden gebracht. Hier heb je een geschreven bewijs van Morgan, dat je toelaten zal zonder enige hinder of moeilijkheid van het vliegveld van de multi-millionair gebruik te maken. Vergeet ook niet dit voor alle zekerheid, je enigzins te vermommen, zodat je ware identiteit in alle omstandigheden verborgen blijft. Dat is alles, geloof ik, Charles. We zullen nu vlug gaan lunchen en dan kun jij alvast aan het werk

gaan, terwijl ik mij opnieuw naar het huis van Morgan zal begeven, om daar de reactie af te wachten van de bandieten, na het verschijnen der aankondiging in de middagbladen.

*

* *

Rond drie uur in de namiddag van dezelfde dag ontving de multi-millionair Morgan als antwoord op de aankondiging die hij had laten verschijnen, de telefonische boodschap dat hij zich tegen vier uur in de namiddag op een dertigtal kilometers ten Noord-Oosten van New-York op de weg naar Boston moest bevinden. Enkele honderden meters voorbij de dertigste kilometerpaal moest hij de eerste zijweg rechts inslaan en na ongeveer vijfhonderd meter van de weg te hebben afgelegd, de wagen tot stilstand brengen. Hij zou daar opgewacht worden door twee mannen, aan wie hij het geld moest overhandigen. De boodschap behelsde nog de bedreiging dat, indien hij de politie op de hoogte durfde brengen of op een of andere wijze aan zijn verplichtingen tekort kwam, zijn dochter onmiddellijk zou sterven. Wij hebben, zo zei de stem krakend door de telefoon, alle eventualiteiten voorzien. Wees dus op uw hoede en zorg ervoor dat je je stipt gedraagt naar onze eisen, en zorg er vooral voor dat niemand je vergezelt!

Hierop werd het gesprek afgebroken en Morgan legde met een traag gebaar de hoorn neer, en verliet zijn werkkamer, terwijl hij een schijnbaar zwaargevulde zwart-lederen actentas meenam. In de garage stond de auto reeds klaar en met een zucht nam Morgan plaats achter het stuurwiel, na nog een laatste bevel geven te hebben aan zijn chauffeur, die de garagedeur opende en zijn meester met lede ogen vertrekken zag. Het kostte Morgan meer dan een half uur vooraleer hij de brede autoweg die naar Boston leidde, bereikte. Eenmaal buiten de stad verhoogde de multi-millionair het tempo om op de afgesproken tijd de aangeduide plaats te kunnen bereiken.

Toen hij ongeveer een twintigtal kilometers had afgelegd viel het hem op dat een andere wagen hem een paar keer op zeer korte afstand was voorbijgesneld, terwijl de inzittenden onderzoekend naar Morgan en ook naar het inwendige van de auto keken. Hij vermoedde te doen te hebben met leden van Cullingham's bende, die er zich van wilden verzekeren, dat de millionair de hem

gegeven bevelen trouw opvolgde. Dit vermoeden zou weldra bewaarheid worden, toen hij na de aangeduide weg te hebben bereikt, deze ongeveer vijfhonderd meters afreed en stilhield op een verlaten, open plek waar men al zijn bewegingen van zeer ver kon volgen. Zoals hem bevolen was stapte Morgan uit en wandelde enkele minuten op en neer tot hij uit de tegenovergestelde richting dezelfde auto van zoeven zag opdagen. De wagen stopte op enkele meters van Morgan en twee mannen stegen uit. Met vlugge schreden kwamen ze naderbij, de rechterhand in de zak van hun overjas houdend, zodat het geen twijfel liet of ze hielden daarin een revolver schietensgereed op hun slachtoffer gericht. Toen ze hem een paar meters genaderd waren zag Morgan dat beide mannen hun hoed diep over hun voorhoofd hadden getrokken, zodat hun gezicht half verborgen bleef onder de neerslaande rand.

De grootste der beide mannen, een vent van reusachtige lichaamsbouw, die blijkbaar de leiding had, trad op Morgan toe op de voet gevolgd door de tweede bandiet, en vroeg met schorre, enigzins verdraaide stem:

— Hei-je de duiten bij ? en keek Morgan daarbij onderzoekend aan.

Morgan maakte bevestigend, met het hoofd in de richting van zijn auto:

De tas was nogal zwaar, ik heb ze in de wagen gelaten. Kom maar mee dan kun je zien of het bedrag klopt.

Beide mannen, enigzins zenuwachtig, wierpen elkaar een vlugge blik toe, waarop de grootste zei :

— Goed, maar haal geen grappen uit, vادتje, of je zult het bezuren !

Morgan haalde de schouders op al wilde hij te kennen geven hoe machteloos hij zich tegenover de beide mannen gevoelde. Op de voet gevolgd door de beide bandieten stapte hij op zijn auto toe en trachtte tevergeefs de deurkruk van het portier te openen. Toen hem dat niet scheen te gelukken wendde hij zich met een half verontschuldigende glimlach tot de beide mannen en zei :

— Ik ben een beetje zenuwachtig, jongens; als een uwer misschien even de deur wil openen en die zwarte tas daar nemen die op de achterste bank ligt.

De grootste der twee gaf zijn maat een wenk waarmee hij te kennen wilde geven dat hij Morgan in bedwang moest houden.

Daarna stapte hij op de deur toe en slaagde er, na de kruk enkele keren op en neer te hebben bewogen en geschud, de deur te openen. Vervolgens stapte hij op de treeplank, boog het bovenlichaam voorover en stak zijn hand uit naar de tas om deze te grijpen.

Op hetzelfde ogenblik echter dat hij deze aanraakte klonk een lichte knal en de gangster door een wolk van amoniakgas verblind, tuimelde brullend achterover, gleed van de trede af en greep wankelend om zich heen om steun te vinden. Bij de knal had de tweede bandiet even in de richting van zijn maat gekéken en dat ogenblik werd hem noodlottig want met een droge, harde klap kwam de vuist van Morgan, die — zoals de lezer wel reeds zal begrepen hebben — niemand anders dan Rafles was, op zijn kin terecht, zodat hij enkele meters verder struikelend tegen den grond sloeg en verdoofd bleef liggen.

Ondertussen had Handerson, die zich in de ruimte onder de achterste bank van de wagen had verborgen gehouden, en die ook de amoniakpatroon in het gelaat van de kerel had afgeschoten, zich met verbazende snelheid uit zijn ongemakkelijke schuilplaats losgewerkt, was uit de auto gesprongen en had zich op de nog steeds van pijn brullende gangster geworpen. De man, nog altijd verblind, trachtte zich tevergeefs tegen de woede van Handerson te beschermen, maar was als een kind in de armen van de reus. Handerson had zijn tegenstrever eenvoudigweg boven zijn hoofd opgetild en wierp de gangster in zijn volle lengte en met een harde smak tegen de grond, waar hij bewegingloos bleef liggen. Heel het voorval had slechts enkele seconden geduurd en nadat Rafles de man, die hij neergeslagen had als een ledige zak had opgetild en van zijn revolver had ontlast, keek hij even naar het werk van Handerson en zei verwijtend :

— James, ik geloof dat je een beetje te hard van stapel bent gelopen, zul je je dan nooit leren beheersen ?

En nadat hij zijn eigen slachtoffer aan Handerson had toevertrouwd, knielde hij naast de bewegingloze gedaante op de grond. Het onderzoek duurde echter niet lang en toen Handerson zijn meester vragend aankeek, zei deze :

— Het is zoals ik dacht, James, de man heeft zijn nek gebroken.

Handerson boog het hoofd bij de verwijtende blik van Rafles en zei beteuterd :

— Ik had het zó niet bedoeld, mylord, maar tenslotte, er blijven nog altijd genoeg van die hondsvotten over en dat is er tenminste één die ons geen last meer zal berokkenen.

Rafles keek Handerson aan, alsof hij de reus nogmaals onder handen wou nemen voor zijn handelwijze, doch zei tenslotte :

— Op de keper beschouwd, heb je gelijk, James; waarschijnlijk heeft hij zijn dood meer dan verdiend, maar toch moet ik je verzoeken een beetje voorzichtiger te zijn, want als je zó voortgaat, zal er tenslotte geen enkele van die kerels meer overschieten, en we kunnen aan de politie toch niet slechts lijken leveren ! want zoiets zou ze ons héél kwalijk nemen !

— Ik zal mijn best doen, mylord, mompelde de reus, maar die kerels hebben mij bepaald woedend gemaakt door ons de politie achterna te sturen op de avond van de ontvoering.

Rafles antwoordde niet meer en ging ertoe over de tweede bandiet, die nu uit zijn verdoving geheel was ontwaakt, een beetje beter in ogenschouw te nemen. Hij gelastte de man die nog steeds stevig door Handerson bij de kraag werd gehouden in de auto plaats te nemen. Toen deze, nadat hij door Handerson was losgelaten, weinig aanstalten vertoonde om aan dit verzoek te voldoen, greep de reus hem eenvoudig bij zijn kraag en het kruis van zijn broek en keilde hem als een mud aardappelen door de open deur naar binnen, waar hij met een harde plof en vrij onzacht in een hoek terecht kwam.

Hierop stapte Rafles ook in en terwijl hij de man bij de revers van zijn jas vastgreep, en hem heftig dooreenschudde, zei hij :

— En nu, rattengezicht, als je de weg van je vriend daar niet wilt volgen zou ik je aanraden vlug te vertellen waarheen je het geld van Morgan moest brengen en aan wie je bericht moest geven dat de zaak in orde was. Je krijgt juist zestig seconden tijd om na te denken en als je dan nog niet geneigd zou zijn te spreken, zal ik je voor nadere kennismaking aan mijn vriend toevertrouwen.

De ganster, wie het angstzweet op het voorhoofd parelde, keek met schuwe blik en lijkbleek naar het bewegingloze lichaam van zijn medeplichtige op de straatweg en vervolgens naar de reusachtige gestalte van Handerson, die in dreigende houding voor de coupédeur stond. Terwijl Rafles naar de

wijzerplaat van zijn horloge keek, bespiedde hij tersluiks het gelaat van zijn gevangene, waarop zich achtereenvolgens afschuw, angst, wanhoop en ten slotte gelatenheid aftekende.

Er waren slechts dertig seconden van de gegeven tijd verstreken, toen de man zijn droge lippen met de tong bevochtigde en met haperende stem begon.

— Het geld moesten wij naar de haven van St. John brengen... waar een motorboot ons zou opwachten.

Toen de man even aarzelde zei Rafles met een blik in de richting van Handerson;

— Probeer maar niet te liegen, ventje, je gaat toch met ons mee en indien het blijkt dat je ons bedrogen zoudt hebben zal een klein onderhoud tussen mijn vriend en jou je zelf het ogenblik doen vergeten waarop je geboren bent ! Met andere woorden, je zult je helemaal niets meer hoeven te herinneren want er zal dan niets meer zijn !

Een korte zenuwtrek van angst vloog over het gelaat van de man en hij haastte zich te vervolgen :

— Verder moesten we een nummer opbellen vanuit een benzinstation hier enkele kilometers vandaan.

— Zijn dat daar vrienden van jullie ? vroeg Rafles.

De man schudde ontkennend het hoofd.

— Niet dat ik weet, zei hij. Er was alleen maar te zeggen dat de koop doorgegaan was.

— En welk was dat nummer ? wilde Rafles verder weten.

— Boston XY 57 08 35.

— Nu, zei Rafles, onthoud het dan maar goed, want we gaan naar het benzinstation, dan kun je daar je boodschap doorgeven. Ik raad je echter aan geen woord minder of meer te zeggen, want bij het minste verraad dat ik opmerk kom je van een kouwe kermis thuis !

Daarop wendde Rafles zich tot Handerson en zei :

— Vooruit, James, gooi dat lichaam daar in een greppel; de auto der bandieten laat je maar staan, dan heeft de politie tenminste ook nog iets te doen. Voor het overige mag ze raden wat zich hier heeft afgespeeld, want ik ben niet van plan het aan hun neus te hangen.

Handerson deed wat hem gezegd werd en nam daarna plaats achter het stuur van de auto, nadat hij zich eerst nog tot Rafles had gewend terwijl hij zei :

— Ik voel mij hier heel wat meer thuis,

mylord, dan in die nauwe ruimte daar, achter in de auto. Ik moet anders toegeven dat het idee om de veren en kussens te verwijderen en er mij in op te bergen lang niet zo kwaad is ! en met een grijns die zijn voldoening uitdrukte over het welgelukken van het eerste gedeelte van hun onderneming, zette Handerson de wagen in beweging, deed hem keren en vertrok naar het door de gangster aangewezen benzinstation.

*

* *

Na de lunch op het schip en nadat hij afscheid had genomen van Rafles en Handerson had Brent zich naar de vlieghaven begeven van Long Island waar het toestel van de multi-millionnair Morgan in een speciaal voor hem gebouwde loods was ondergebracht.

Op vertoon van het geschreven bewijs van de multi-millionnair ondervond de jonge man helemaal geen moeite om het vliegtuig voor zijn tocht startklaar te laten maken. De naam van Morgan scheen hier als een toverspreuk te werken en iedereen, van de mecaniciens tot de minste leerjongen toe, zij waren een en al gedienschtigheid en waren zo druk in de weer dat de voorbereiding tot de start slechts de helft van de tijd in beslag nam dan het in andere omstandigheden zou hebben geduurd. Uit de kast in de loods had Brent zijn keuze gedaan uit de verschillende vliegerpakken die daar voorradig waren. Daar zij in alle maten aanwezig waren, kostte het de jonge man niet veel moeite er een te ontdekken dat juist bij zijn gestalte paste. En nadat hij met de meeste nauwkeurigheid het valscherp had aangespeld, hierin bijgestaan door een der mecaniciens, klom Brent in het toestel en installeerde zich op de stuurstoel. Zorgvuldig controleerde hij achtereenvolgens de verschillende instrumenten waarop hij zijn koers zou dienen te bepalen, terwijl hij ook de nodige aandacht besteedde aan de werking der machine. Een paar maal liet hij de schroef proefdraaien en luisterde ingespannen naar de ontploffingen en de cadans van de motor. Het vliegtuig van Morgan was een klein, sierlijk eenmotorig sportvliegtuig van het Dakotatype en bleek perfect te werken. Toen Brent zich hiervan, tot zijn grote tevredenheid, overtuigd had, gaf hij met de hand teken dat hij zich tot de start ging voorbereiden. Andermaal zette hij de motor aan :

— Contact ! schreeuwde hij.

— Contact ! riep de mecaniciens terug, die

met een krachtige zwaai de schroef in beweging zette, die onmiddellijk in een razendsnelle omwenteling begon te draaien, terwijl de motor regelmatig dreunend op gang schoot.

Na enkele seconden, waarbij Brent het levier of de stuurknuppel stevig omklemde, riep hij nogmaals, boven het geraas van de schroef en het dreunen van de motor uit :

— Los !

— Los ! schreeuwde de mecaniciens terug, die met een vlugge beweging de dwarsliggers die het toestel op zijn plaats hielden, had losgegooid, terwijl de man zelf snel onder de vleugels van de machine die zich reeds in beweging zette, wegdook. Reeds na een tiental meters had de machine een hoge vaart gekregen en spoedig daarop verhief ze zich in de hoogte. Brent ondervond heel spoedig tot zijn grote vreugde, dat het vliegtuig van Morgan niet alleen uitstekend onderhouden, maar tevens, ondanks zijn lichte constructie, van buitengewoon maaksel was. De machine gehoorzaamde aan de lichtste druk en toen de piloot haar tot proef enkele malen deed wenden en een kringloop beschrijven, bemerkte hij dat haar evenwicht de perfectie benaderde. Wel was er geen vergelijking mogelijk tussen de Dakota en de wonderlijke «Swallow» van Raffles, die een reusachtige snelheid kon ontwikkelen en waarvan de reactiemotoren aangedreven werden door Uranium, maar toch was het vliegtuig van Morgan geschikt voor de opdracht die Brent te vervullen had.

Brent liet de machine stijgen tot op duizend meter. Het zicht was helder en onder hem zag hij het landschap minuscule klein, en waarvan niets anders dan de grote lijnen te zien waren. De jonge man rekende er op dat er verschillende uren overheen zouden gaan, vooraleer hij er in gelukken zou een spoor van Cullingham's yacht te ontdekken, terwijl hij op sommige ogenblikken zelfs twijfelde of hij de boot wel ooit zou vinden. Hij wist immers niets af van de richting van de kidnappers hadden genomen en ze konden net zo goed zuidelijk dan wel noordelijk zijn gegaan. Een blik op de kaart echter, deed hem veronderstellen dat ze liever het Noorden dan het Zuiden zouden verkiezen, niet alleen omdat de wateren daar minder druk werden bevaren en de grote stoomvaartlijnen zuidelijker lagen, maar meer nog omdat het kustgebied van New Scotland en verderop van New Founland, voor het groot-

ste gedeelte uit rotsachtige inhammen en krekens bestond, zodat het jacht daar beter verborgen zou blijven. Dat de boeven op zee zouden blijven was zeer onwaarschijnlijk, oordeelde Brent, vermits het in die omstandigheden te gemakkelijk zou opvallen aan patrouillerende douaneschepen.

Deze overwegingen waren dan ook de reden, die Brent naar het Noorden koers deed kiezen, of beter gezegd, Noordoostelijk. Geruimen tijd bleef hij op dezelfde hoogte, terwijl hij de snelheid der vliegmachine tot rond de vierhonderd kilometer opdreef. Eerst nadat hij Boston voorbij was en opnieuw de Atlantische Oceaan bereikte, minderde hij de vaart en deed het toestel dalen tot op vijfhonderd meter. Zo traag mogelijk en met speurende blikken uitkijkend naar elk schip, volgde hij de kustlijn die van Boston in Noordoostelijke richting naar de Fundy Baai liep. Hij verloor daarbij heel wat tijd, want telkens hij een schip van dezelfde grootte als het jacht van Cullingham opmerkte, was hij verplicht naderbij te vliegen om zich van de identiteit ervan te vergewissen. Soms ook vloog hij een heel eind oostelijk over de Oceaan, om dan weer naar de kust terug te keren, zonder enig resultaat. Reeds twee volle uren was hij nu onderweg en Brent voelde zich wanhopig worden. Hij miste vooral de aanwezigheid van Raffles en diens haast onfeilbaar instinct om zich terecht te vinden. Het was als het zoeken naar een naald in een hooiberg, dacht Brent, en die overweging maakte hem zozeer van streek, dat zijn zenuwen hem dreigden de baas te worden. Met ijzeren wilskracht echter drong hij zijn diepe moedeloosheid terug en wierp zich met hernieuwde ijver op zijn taak. Halstarrig hield hij zich voor, dat het succes van Raffles' onderneming voor een groot deel van het welslagen van zijn opdracht afhing, en op die wijze gelukte hij er in zichzelf weer meester te worden en zijn opzoekingen systematisch verder te zetten. De jonge man rekende uit dat het jacht van Cullingham sinds de vorige avond zee had gekozen, en bij het voeren van de grootste snelheid zeven à achthonderd zeemijlen kon hebben afgelegd, tegen een vaart van veertig knopen per minuut. In kilometer uitgedrukt, kwam de afstand welke dan zou zijn afgelegd, neer op duizend. Brent twijfelde er echter aan, of de yacht van Cullingham zulke grote snelheid ontwikkelde. Het was meer waarschijnlijk dat het slechts dertig tot vijfendertig

kilometer per uur deed, zoodat hij slechts in een straal van ongeveer vierhonderd mijl zou hoeven te zoeken. Maar ook dat was ruim voldoende om Brent het angstzweet te doen uitbreken. Stel je voor, bromde hij, dat ik de Oceaan over een oppervlakte van zestienhonderd vierkante kilometer zou moeten afzoeken; het is om er gek bij te worden! Brent zette zich die gedachte echter uit het hoofd, daar hij wist dat de tijd hem toegemeten hiervoor niet zou volstaan, afgezien nog van het feit dat het toestel van Morgan op zulke afstanden niet berekend was. Hij kon alleen hopen dat de bende van Cullingham zich met de yacht in noordoostelijke richting had begeven, iets wat in de gegeven omstandigheden voor de hand lag.

Brent zou niet lang meer hoeven te twijfelen dat hij hierin juist had geraden, want toen hij het zuidelijk gedeelte der kust van New Scotland overvloog, begon zijn hart plots wild te kloppen van aandoening en vreugde, toen hij in een der vele inhammen een witgeschilderd vaartuig gemeerd zag. Hij bedwong echter zijn gevoelens, want bij de hoogte waarop hij vloog, bestond er altoos nog gevaar voor een vergissing. Snel deed hij de machine keren en terwijl hij steeds lager daalde, kwam hij nogmaals ter hoogte van de inham. Ditmaal was hij er zeker van, zijn doel te hebben bereikt, want door zijn kijker kon hij nu duidelijk elke bijzonderheid van de boot waarnemen, en het uitzicht ervan klopte helemaal met de beschrijving die Rafles hem van het yacht van Cullingham had verstrekt. Neen, twijfel hieraan was niet mogelijk en een zucht van verlichting ontsnapte aan de borst van Brent, terwijl hij een hoogrode kleur kreeg van opwindung. Vlug haastte hij zich uit de buurt van het yacht vandaan, want tijdens zijn tweede overvlucht had hij bemerkt dat enkele leden van de bemanning die zich aan dek bevonden, zenuwachtig waren geworden en in groepjes bijeen waren getropt. Het terugkeeren der vliegmaschine had blijkbaar hun argwaan opgewekt en Brent vreesde maar dat de boeven de inham bij het vallen der schemering zouden verlaten, in welk geval het hem moeilijk zou zijn hen te volgen. Daar hij niet wist waar Rafles zich bevond, besloot hij zo dicht mogelijk in de buurt van het yacht te blijven en zich in de nabijheid ervan, verdekt op te stellen, om, in geval de bandieten de inham toch zouden verlaten, daarvan op de hoogte te zijn. Daartoe was het noodzakelijk dat hij

niet al te ver uit de richting zou kunnen landen. Dat was trouwens het beste wat hij in de gegeven omstandigheden doen kon, want reeds begon de schemering te vallen en toen de jonge man op zijn armbanduurwerk keek, zag hij dat het reeds kwart voor vijf in de namiddag was. Brent schrok toen hij dacht aan Rafles, die waarschijnlijk reeds lang op een boodschap van hem wachtte. Zonder verder tijdverlies begon hij onmiddellijk te seinen, en nadat hij driemaal het afgesproken signaal «J.R.» had gegeven, zond hij de lengte- en breedtegraad door, waarop het yacht van Cullingham lag. Brent wist dat, waar de Grote Onbekende zich ook bevond, hij het bericht zou hebben opgevangen en op dat punt gerust gesteld, wijdde hij nu zijn aandacht aan het zoeken van een geschikt landingsterrein.

Daar hij zo dicht mogelijk in de buurt van het yacht wilde blijven, deed hij het toestel keren en vloog in de richting van de inham terug. Hij zorgde er echter voor dat de boeven de vliegmaschine niet te zien kregen, alhoewel hij moeilijk kon vermijden dat ze het gerucht van de motor hoorden. Ongeveer een paar kilometer van de kust af en in rechte lijn met de inham ontdekte hij een uitgestrekte vlakte, langs alle zijden door bossen omringd. Brent, die zijn snelheid reeds had verminderd, sloot de benzinetoevoer af en daalde in een langzame glijvlucht. Van op een paar honderd meters hoogte had de vlakte er tamelijk effen uitgezien, doch toen het onderstel der vliegmaschine de grond raakte, gelukte de jonge man er slechts na zeer veel moeite in, om zonder noemenswaardige ongelukken de landing uit te voeren, daar het terrein hobbelig en op vele plaatsen met rolkeien was bezaaid.

Het eerste dat Brent deed was de vliegmaschine zo goed mogelijk tegen eventueel stormweer te beveiligen; tot dat doel sleepte hij enkele zware rotsblokken aan, die hij langs weerszijden tegen de wielen plaatste, zodat zelfs de hevigste rukwind het toestel niet van zijn plaats zou krijgen. Vervolgens begaf hij zich op weg naar de inham, waar de yacht van Cullingham toevlucht had gezocht. Hij prentte zich daarbij goed alle bijzonderheden in het hoofd, want om de kust te bereiken, moest hij niet alleen de vlakte in haar gehele lengte oversteken, maar tevens de ongeveer twee kilometers brede woudgordel doorlopen. Het duurden dan ook ruim drie kwartier voor hij ongeveer de plaats van zijn

bestemming bereikt had en na de laatste rij bommen achter zich te hebben gelaten, sloop hij met de meeste omzichtigheid nader. De steile kust verhief zich ongeveer twintig meters boven de zeespiegel en toen Brent zich voorzichtig over de rand boog, zag hij een paar honderd meters rechts van zich het bewuste yacht, dat zachtjes op de deining van het water schommelde, en nog altijd voor anker lag. Er was geen beweging op het dek te bespeuren en de rust die er aan boord heerschte deed Brent veronderstellen dat ze minder aandacht aan de vliegmaschine hadden geschonken dan hij oorspronkelijk had gedacht. Hij maakte dan ook aanstalten om de boot tot nog op kortere afstand te naderen, zodat hij in de gelegenheid zou zijn ook bij het vallen van de duisternis zijn bespiedingswerk te kunnen voortzetten.

Hij zou daartoe echter geen gelegenheid krijgen, want op het oogenblik dat hij zich oprichte, hoorde hij achter zich een ruwe stem, die hem op barse toon het bevel gaf de handen op te steken en zich langzaam om te draaien. Daar hem geen andere keuze overbleef dan te gehoorzamen, volgde de jonge man dit bevel zonder tegenspreken op, zichzelf vervloekend om zijn onvoorzichtigheid, die hem alle voorzorgen uit het oog had doen verliezen. Langzaam en met de handen boven het hoofd geheven draaide hij zich om en zag tegenover zich, op enkele meters afstand, drie mannen welke hun revolver op hem hadden gericht. Zij kwamen langzaam naderbij en toen ze Brent op een paar passen afstand waren genaderd, stapte een hunner op de jonge man toe, plaatste zich achter hem en begon de zakken van Brent leeg te halen. Hij ontlaste de jonge man van zijn revolver, die hij in zijn zak deed verdwijnen en zocht dan naar eventueel verder verborgen wapens. Toen hij echter niets meer kon ontdekken dat van belang was, gebod hij zijn gevangene de handen langzaam te laten zakken en achter zijn rug te brengen waar de gangster ze vliegensvlug met een zeer stevig hennepen touw samensnoerde. Een paar keer had Brent op het punt gestaan een ontsnappingspoging te wagen, doch de twee dreigende revolvers, die met groote nauwkeurigheid op hem waren gericht, deden hem inzien, dat elk verzet volkomen nutteloos was. Hij liet zich dan ook gewillig knevelen, iets wat vrij onzacht gebeurde, en toen de gangster met zijn werk klaar was, zei hij op spottende toon :

— Ziezo, vriendje, dat zal je leren je neus te steken in andermans zaken ! Dacht je werkelijk dat we zo stom zouden zijn om je rustig je gang te laten gaan ? Toen je voor de tweede maal kwam overgevlogen, wisten we dadelijk dat er iets niet in den haak was en door je landing kon je niet beter in onze kaart spelen ! Wij hebben je dan ook rustig je gang laten gaan en je hier opgewacht, daar we wel vermoedden dat je hierheen zoudt komen.

En Brent een duw gevend, zodat deze een paar passen voorwaarts wankelde in de richting der beide andere mannen, vroeg hij ruw :

— Wie ben je en in wiens opdracht is het dat je handelt ?

Brent keek de man misprijzend van terzijde aan en behield koppig het stilzwijgen. Deze houding maakte zijn ondervrager zo woedend dat hij op de jonge man toetrad en hem ruw door elkaar schudde.

— Als je denkt, siste hij, dat we je niet tot spreken kunnen dwingen, dan vergis je je, en als om aan zijn woorden kracht bij te zetten hief hij dreigend zijn vuist op met de onmiskenbare bedoeling zijn weerloze gevangene neer te slaan, toen een der beide andere tussenbeide kwam en zei :

— Dat zou ik maar aan Sloan overlaten, Dick; het heeft geen zin dat we onze tijd hier verbeuzelen met zulke kinderachtigheden. Als het een politespion is moet de baas zo vlug mogelijk op de hoogte worden gebracht en valt er dus geen tijd te verliezen.

— Goed, bromde de aangesprokene, je moet het zelf maar weten ! en met een giftige blik op de gevangene gaf hij deze ruw het bevel voorop te lopen.

De kleine stoet zette zich in beweging in de richting van een smal, kronkelend rotspad dat in de richting van de zee naar beneden daalde. Brent had alle moeite ter wereld om zijn evenwicht te bewaren op dit smalle, steile pad, gehinderd als hij was door zijn gebonden handen. In de eerste oogenblikken dacht hij dat hij naar het yacht zou worden overgebracht, maar bemerkte tot zijn verbazing dat dit niet het geval was. De drie gangsters dwongen hem integendeel halverwege een nauwe spelonk binnen te gaan, welke verlicht was door enkele op de oneffen bodem geplaatste scheepsplantaarns. Aan het einde ervan bevond zich een deur, die toegang verleende tot een kleine ruimte en waar op een paar ruw houten banken aan een ta-

feltje van hetzelfde maaksel enkele individuen hadden plaats genomen. Ook dit vertrek werd op dezelfde wijze verlicht als de gang, en Brent twijfelde er niet aan dat deze spelonk het toevluchtsoord, maar vooral ook de opslagplaats was van de bende van Cullingham. Evenmin als de drie mannen die hem gevangen hadden genomen, zag Brent ook hier onder de aanwezigen geen gezichten die hem bekend voorkwamen, met uitzondering van Sloan, die aan het hoofdeinde der tafel zat en de gevangene met een sarcastische grijns begroette. Er heerste enkele ogenblikken een diep stilzwijgen en Brent voelde de blikken der aanwezigen dreigend op zich gericht. Tenslotte nam Sloan met een ijzige, slepende stem het woord :

— Zo, zo, mijnheer de bemoeial, nu is je wens vervuld ! Maar ik geloof niet dat je er veel plezier zult aan beleven.

Brent, die een ogenblik gevreesd had door Sloan te worden herkend, haalde verlicht adem, toen hij bemerkte dat de vermomming welke hij had gebruikt, bij de zwakke verlichting die in het vertrek heerste, hem daarvoor had behoed.

— Ik begrijp niet wat je bedoelt, zei Brent terwijl hij zijn stem zodanig veranderde, opdat ze niet door Sloan zou worden herkend. Of is het soms een misdaad dat ik hier lande met mijn toestel ?

— Zo gemakkelijk lopen we er niet in, vriendje, zei Sloan spottend. Je weet drommels goed genoeg wat ik bedoel ! Een politespion ben je blijkbaar niet, ging hij verder, want die zou het nooit gewaagd hebben zoiets te doen en dan zou je trouwens geen gebruik hebben gemaakt van Morgans vliegtuig ! Je hoeft niet te ontkennen, ging Sloan verder, want we verwachtten er ons aan dat die vent zou trachten ons een vuile toer te spelen. Maar hij zal raar opkijken als hij bemerkt dat hij zijn duiten kwijt is en ook zijn dochter niet terugkrijgt, voegde hij er met een grijns van leedvermaak aan toe.

Bij de woorden van de bandiet werkten Brents hersenen koortsachtig. Hij besloot de hem gegeven kans aan te grijpen en Sloan in de mening te laten die hij zelf had geoperd. Onverschillig haalde hij zijn schouders op en zei met een goedgespeelde berusting :

— Het heeft geen zin langer te ontkennen. Ik ben inderdaad een particulier detective en werd door de multi-millionair belast uw verblijfplaats op te sporen.

— Je boft erbij, man, zei Sloan boosaardig, dat je niet langer blijft ontkennen, want anders had ik je wel mores geleerd. Zo, dat was dus de bedoeling van de oude : net doen of hij op onze voorstellen ingaat en ons de 100.000 dollar te overhandigen, maar ons op een andere wijze trachten in de val te lokken ! En verder, wat moest je nadien doen als je onze schuilplaats ontdekt had ?

— Mijn opdracht was uit te vissen waar jullie heen zouden gaan na het ontvangen van het losgeld en dat aan Morgan signaleren, loog Brent met een stalen gezicht. Hij zou de politie er niet eerder in gemengd hebben dan van het ogenblik dat zijn dochter veilig en wel terug was.

— Ha, ha, ha ! lachte Sloan, dacht die ouwe dwaze dan werkelijk dat we het meisje zouden vrijlaten ? Enfin, ging hij verder, en zijn ogen flikkerden hierbij van helse vreugde, dan zal hij tenminste toch het salaris van jou uitsparen.

— Kom, chef, mengde een der andere gangsters zich in het gesprek, maak een eind aan die comédie. We zullen het mannetje even mee naar buiten nemen en dan is het zo gebeurd !

Bij deze onderbreking begonnen Sloans' ogen van woede te schitteren.

— Wie is hier de baas, Jess, snauwde hij, jij of ik ? Binnen een halfuur kan Cullingham hier zijn en hij zal beslissen wat er met onze gevangene en de dochter van Morgan moet gebeuren. Als ik je een raad mag geven, bemoei je dan niet met dingen die je niet aangaan, anders zou het wel eens ongezonder voor jou kunnen worden, begrijp je ?

Jess kromp ineen onder de stekende blik, die Sloan hem toewierp. Hij voelde dat hij tamelijk dicht in de nabijheid van de dood was geweest, sloeg de ogen neer en mompelde stamelend een verontschuldiging. Sloan knikte even en ging dan verder alsof er niets gebeurd was :

— O'Brien en Dudley, wendde hij zich tot twee van zijn mannen, breng mijnheer de detective in de kamer bij de andere gevangene, maar vergeet niet vooraf zijn voeten te binden en zorg ervoor dat hem geen «ongeluk» overkomt, want Cullingham zal hem nog willen spreken !

De beide mannen namen Brent vrij onzacht bij de armen en brachten hem door een tweede deur verder de spelonk in. Na een tiental schreden te hebben afgelegd, hoorde Brent het verschuiven van grendels en het ge-

klik van een sleutel, die in een slot werd omgedraaid. Met luid gekrijs werd een zware deur geopend en nadat ze nog de enkels van hun gevangene stevig hadden samengesnoerd wierpen de beide mannen Brent in een muf riekende, nauwe ruimte, waar hij vrij onzacht

met zijn hoofd tegen de muur aanbondsde en bewusteloos bleef liggen. Hij hoorde zelfs de luide grijnslach niet meer waarmee de mannen de deur in het slot wierpen en de grendels voorschoven, en zich daarop haastig verwijderden.

*

* *

HOOFDSTUK IV.

Jim Wallis krijgt een kans

Jim Wallis, speciaal agent der 3° Brigade van de Federale Politie, beter gekend onder de naam van «G-MEN», een korps dat speciaal door de Regering der U.S.A. was opgericht ter bestrijding van de steeds machtiger wordende gangsterbenden en racketeers-organisaties, verkeerde voor de eerste maal in zijn leven in een besluiteloze stemming.

Ofschoon de multi-millionnair Morgan geweigerd had gebruik te maken van de diensten der Federale Politie, bij de opsporing der kidnappers van zijn dochter, toch had de chef der derde Brigade met die weigering geen genoegen genomen en maatregelen getroffen om, ook zonder toestemming van Morgan, de bandieten op te sporen. Het hoofd der «G-MEN» wist dat hij hierbij met de meeste omzichtigheid te werk moest gaan en hij zich bij mislukking van zijn plannen blootstelde aan allerlei onaangenaamheden. Om dit te begrijpen moet men weten dat de Federale Politie slechts dan mag optreden, wanneer uitdrukkelijk door de betrokkenen om hulp wordt gevraagd, hetzij bij monde van de burgemeester eener stad, hetzij door de familieleden van de persoon, die slachtoffer van de gangsters is geworden. Weliswaar kon de goeverneur van elke staat door een eenvoudig bevel deze bepaling opheffen, maar daar hij af te rekenen had met de plaatselijke politie van elke stad gebeurde het zelden dat tot zulk een maatregel werd overgegaan.

Om die redenen had de chef der 3° Brigade Jim Wallis, speciaal agent nr. 6, met de zéér delicate opdracht belast het spoor van Morgans dochter op te zoeken. Zonder veel woorden begreep Wallis onmiddellijk wat de chef van hem verlangde.

— Je weet, Wallis, had de Chef gezegd, wat de toestand is. Alles wat je doet is op eigen risico en je hebt geen enkele macht, noch om den bijstand der politie te vorderen, noch om aanhoudingen te verrichten. Het spreekt vanzelf, had de Chef er met een glimlach aan toegevoegd, dat dit laatste bezwaar slechts geldt in zoverre het de dochter van

Morgan in gevaar zou brengen, al betwijfel ik of het meisje werkelijk nog in leven is! Maar ja, Morgan denkt er anders over dan wij en hij is ervan overtuigd dat, eenmaal de losprijs betaald, de gangsters hun woord zullen houden en zijn dochter zullen vrijlaten. Daar we niet op de hoogte zijn hoe en wanneer Morgan in verbinding zal komen met de bende, is het je eerste taak de multi-millionnair te volgen, waar hij ook gaat. Ik hoef er je niet op te wijzen, voegde de chef er aan toe, dat dit met de meeste omzichtigheid moet gebeuren, niet zozeer uit vrees dat Morgan er iets van zou ontdekken, dan wel dat de gangsters je aanwezigheid zouden merken.

Wallis had slechts instemmend met het hoofd geknikt. Het was niet de eerste maal dat hij een dergelijke opdracht kreeg en hij wist uit ervaring hoe gering in dergelijke omstandigheden de kansen waren op succes. Een paar maal was hij er weliswaar in geslaagd kidnappers te pakken te krijgen, maar bij die gelegenheden was hij toch steeds te laat gekomen om 't leven te kunnen redden van de ontvoerde slachtoffers. En ook ditmaal had hij zijn opdracht aanvaard in de overtuiging dat, zoo hij er dan ook mocht in gelukken de daders te ontmaskeren en hen op de elektrische stoel te brengen, er toch weinig of geen kans bestond Miss Morgan het leven te redden.

Onmiddellijk nadat Wallis het bureel van zijn chef had verlaten, was hij aan het werk getogen. Zoals de chef gezegd had, lag zijn enige kans om de kidnappers op heterdaad te betrappen of om voldoende bewijzen tegen hen te kunnen aanvoeren, hierin, dat hij hun schuilplaats wist te ontdekken, vooraleer zij kans hadden gezien alle sporen van hun misdaad uit te wissen en te verdwijnen. En de enige zwakke schakel in de keten, waardoor hij de kidnappers op het spoor kon komen, school in Morgan waarmee de boeven zich op een of andere wijze in verbinding zouden stellen om hem instructies te geven betreffende plaats en uur waarop het losgeld

zou moeten overhandigd worden. Wallis stelde zeer weinig geloof in het gerucht, als zou Rafles de ontvoering van miss Morgan op touw hebben gezet. Hij verdacht Cullingham er sterk van, in het verspreiden van dit gerucht de hand te hebben gehad, doch stond voor een raadsel wat betreft de verdere situatie en de rol welke Rafles in heel het geval speelde. Hij verkeerde in de onjuiste mening dat Rafles, op het ogenblik van de ontvoering van miss Morgan, zich in de nabijheid van de villa ophield met het plan er een inbraak te plegen. De verklaring van miss Morgan's gezelschapsdame, die beweerde in de ontvoerders John Rafles en zijn medeplichtigen te hebben herkend, liet Wallis koud, daar hij de fantasie kende waarmee doorgaans alle getuigen hun verklaringen afleggen. Hij stelde zich echter het probleem van Rafles uit het hoofd en begon met het begin, namelijk het schaduwen van Morgan. Hij ging daarbij met uiterste voorzichtigheid te werk en lette er op dat hij aan niemand opviel. Hij schonk geen aandacht aan de weinige bezoekers die bij de millionnair een bezoek aflegden, daar hij heel goed wist dat de bende het geld niet in de villa zou afhalen, uit vrees in een val te worden gelokt. Het enige dat hem interesseerde was de persoon van Morgan zelf en het was dan ook met vreugde dat hij deze laatste rond drie uur in de namiddag de villa zag verlaten per auto, die hij zelf bestuurde, een feit dat anders zelden of nooit voorviel.

Wallis had zijn voorzorgen goed getroffen en hij gelukte er dan ook in de wagen van de millionnair onopgemerkt te volgen, zij het op zeer grote afstand. Het was echter niet de eerste maal dat de speciale agent der «G-MEN» dergelijk karweitje moest opknappen, zodat de moeilijkheden hem niet afschrikten. Hij was ervan overtuigd dat de gangsters op verschillende punten waar de auto van Morgan voorbijreed, wachtposten zouden hebben uitgezet om te controleren of er geen verraad in het spel was. Toen de wagen van Morgan de grote baan naar Boston opreed, begreep Wallis dat de gangsters Morgan naar een plaats hadden laten komen, waar ze vrij uitzicht zouden hebben, terwijl ze tevens in staat zouden zijn de gehele weg te controleren. Dit bracht de agent ertoe van deze weg geen gebruik te maken, maar langs allerlei zijwegen die enigszins evenwijdig liepen met de hoofdbaan, om op die wijze te trachten de auto van de millionnair voor te komen. Dit gebeurde dan ook in een razende

snelheid en op minder dan een half uur bereikte Wallis de hoofdweg op een kruispunt dat vijftig kilometer van New-York was gelegen. Het plan dat Wallis daarbij beoogde was heel duidelijk, al verborg hij zichzelf niet dat de kansen om te slagen geringer waren dan die om te lukken. Hij speculeerde op het feit dat de bandieten weliswaar elk vervoer zouden controleren dat uit de richting van New-York kwam, doch slechts weinig aandacht zouden schenken aan voertuigen komend uit tegenovergestelde richting. In een gematigd tempo reed Wallis nu in de richting van New-York, scherp uitkijkend naar elke wagen, welke hem voorbijreed. Op die wijze naderde hij langzaam het benzinestation van de Standard Oil Company dat gewoonlijk het eerste oponthoud was van de reizigers die uit New-York kwamen wanneer zij in de stad zelf geen gelegenheid hadden gevonden om te tanken. Hij had dit station een vijftigtal meters achter zich gelaten, toen plots zijn hart wild begon te kloppen bij het zien van de auto van Morgan, die een paar honderd meters verder uit een zijweg opdook en tot verwondering van Wallis de weg naar Boston insloeg. De agent vertraagde zijn vaart nog enigszins en toen de wagen van Morgan hem passeerde dacht hij één ogenblik dat hij aan hallucinaties leed. Hij moest erkennen dat de dingen zich geheel anders afspeelden dan hij voorzien had want in het voorbijrijden merkte hij dat Morgan niet langer achter het stuur zat, maar dat zijn plaats was ingenomen, terwijl de millionnair zelf met nog een ander persoon achterin had plaats genomen. Na deze vaststelling had Wallis zijn auto tot stilstand gebracht en keek achterom; zijn eerste impuls om de voorbijsnellende wagen onmiddellijk te volgen gaf hij op toen hij zag dat deze stilstond voor het benzinestation. Daar hij vermoedde dat dit oponthoud wel enkele minuten in beslag zou nemen, gaf hij volle gas en reed in de richting van waaruit Morgan was gekomen. Het eerste wat hem opviel was de onbeheerd achtergelaten auto, die zijn verbazing opwekte. Toen hij echter uitstapte om het terrein even op te nemen sloeg die verbazing om in totale verbiïstering toen hij in een ondiepe grepel het lijk ontdekte van iemand die, volgens Wallis wist, tot de bende van Cullingham behoorde. De agent kon helemaal niet begrijpen wat er eigenlijk gebeurd was, noch hoe die man aan zijn einde was gekomen. Dat Morgan er voor iets tussen was betwijfelde hij sterk, daar hij deze wegens zijn ouder-

dom niet in staat achtte tot dergelijke krachttoer als het breken van iemands nek. De agent verspilde echter geen verdere tijd met allerlei gissingen, stapte terug in zijn wagen en reed in de richting van waar hij gekomen was.

Toen hij opnieuw de hoofdweg bereikte, bemerkte hij dat de wagen van Morgan het benzinestation verliet en de weg naar Boston voortzette. Toen hij op zijn beurt het station bereikte stapte hij even uit en ging op informaties uit bij de garagist. Deze kon hem echter alleen mededelen dat de heren van daarstraks niet hadden getankt, doch slechts van de telefoon hadden gebruik gemaakt. Hij kon niet zeggen welke van de drie mannen het juist was die had getelefoneerd, evenmin als hij wist welke plaats ze hadden opgebeld, daar de telefoon zich in een apart vertrek bevond. De houding der heren was hem niet opgevallen, verzekerde hij, al had hij moeten toegeven dat de kleinste der drie mannen er wel een beetje verschrikt uitzag.

Toen Wallis bemerkte dat de garagist niets bijzonders meer wist te vertellen, haastte hij zich het benzinestation te verlaten en zette onverwijld de achtervolging in. Tevergeefs martelde Wallis zijn brein betreffende het

eigenaardige gedrag van Morgan en, zoals hij dacht, de twee gangsters die hem vergezelden. Allerlei vragen bestormden hem, vragen waarop hij geen antwoord wist te geven.

Had Morgan geweigerd het losgeld te betalen alvorens hij er zeker van was dat zijn dochter zou worden losgelaten? Dit idee echter moest Wallis verwerpen, want de bandieten zouden met deze houding zeker geen genoeg hebben genomen. Of werd Morgan misschien medegenomen naar een andere plaats, om daar het geld af te geven? Maar neen, ook dit had geen zin, peinsde de agent, vermits het maar nodeloze moeite zou zijn geweest vanwege de gangsters.

Het enige wat overbleef en mogelijk was, dacht Wallis, was dat de gangsters ook Morgan hadden ontvoerd. Maar dan bleef toch nog het mysterie van de verlaten auto en de dode man in de greppel...

Neen, hoe hij de zaken ook beschouwde, er was in de hele geschiedenis geen enkele draad te vinden die duidelijk naar de ontknoping voerde en het enige dat Wallis doen kon en ook deed was het volgen van de auto van de millionnair Morgan, waar die dan ook heen zou leiden en wat ook het einde van alles zou zijn.

*

* *

HOOFDSTUK V.

Waarin Brent een rol speelt

Indien Wallis geweten had dat Morgan niet Morgan was, maar wel John Rafles die, zich door de gedaante van de multi-millionair aan te nemen en in diens plaats zich naar de afgesproken plek had begeven waar de bandieten hem met het losgeld zouden opwachten, dan zou hem al heel wat meer duidelijk zijn geweest. Daar hij echter in de verste verte geen vermoeden had, vergenoegde hij er zich mee de auto van de vermeende Morgan te volgen, die in razende vaart over de baan stoomde. Na het bezoek aan het benzinstation waar Rafles «rattengezicht» had laten telefoneren naar zijn medeplichtigen om hen zagezegd de goede afloop van de «zaak» mee te delen, had Rafles er een vlugge vaart ingezet, want de afstand die hem van St. John scheidde, bedroeg nog meer dan duizend kilometer. Het zou dan ook eerst laat in de avond of reeds nacht zijn, toen ze daar zouden aankomen en Rafles vreesde ervoor dat Brent, ongerust over zijn lange uitblijven, in zijn eentje zou trachten Miss Morgan te redden.

Het gaf Rafles een vreugdig gevoel toen hij een paar honderd kilometers voor Boston de boodschap ontving van Brent, waarin de ligging van Cullingham's jacht werd medegedeeld. Het kleine ontvangsttoestel dat Rafles in de auto van Morgan had geplaatst stelde hem niet in staat op deze boodschap te antwoorden, maar het gaf hem in ieder geval de zekerheid dat Brent zijn opdracht naar behoren had vervuld, en ter plaatse nog altijd zou kunnen ingrijpen, wanneer er zich iets onverwachts zou voordoen.

En zo raasde de auto met een vaart van meer dan 150 km. in het uur over de kaarsrechte, brede asfaltbaan, bereikte Boston en liet ook deze stad in korte tijd achter zich.

Nog altijd werd de wagen van Rafles, soms met een tussenruimte van enkele kilometers, door Jim Wallis gevolgd, die nu geen tijd meer had zich met allerlei problemen bezig te houden, maar heel zijn aandacht moest wijden aan deze «wedren met de dood», zoals hij deze snelle vaart beschouw-

de, zonder er echter één ogenblik aan te denken de achtervolging stop te zetten.

Langzaam was de duisternis ingetreden en Handerson, die achter het stuur zat, parelde het zweet op het voorhoofd van inspanning bij deze in de duisternis zo gevaarlijke snelheid. «Rattengezicht» was kreunend van angst in een hoek weggedoken en hield de handen voor zijn gezicht, zich elk ogenblik aan een catastrofe verwachgend. Rafles daarentegen rookte kalm een sigaret, als bevond hij zich in de rookkamer in de woning aan de Regentstreet en niet in een auto, die als een brullend monster in volle duisternis de weg naar St. John afijlde.

*
* * *

Toen Brent de ogen opende kon hij zich een ogenblik niet goed herinneren waar hij zich bevond; de diepe duisternis die hem omringde en de lichte hoofdpijn die hem van zijn val was overgebleven, brachten mede dat hij zijn gedachten slechts zeer langzaam kon ordenen. Maar het duurde niet lang, of alles kwam hem weer helder voor de geest en zachtjes begon hij zichzelf uit te kafferen. Hij hield echter onthutst met deze weinig verheffende sport op, toen hij een vrouwenstem in de duisternis hoorde klinken, en op angstige en ook nieuwsgierige toon vragen:

— Wie bent U, mijnheer? Kunt U geen licht maken en mij helpen in plaats van zozeer met uw eigen lot begaan te zijn?

In het eerste ogenblik kon Brent geen stom woord uitbrengen, maar vlug flitste het door zijn geest dat die stem aan niemand anders kon toebehoren dan aan Miss Morgan, want hij herinnerde zich dat Sloan bevel gegeven had aan de beide bandieten om hem in hetzelfde vertrek op te sluiten. Toen hij enigszins van zijn ontsteltenis gekomen was, antwoordde hij op ironische toon:

— Sorry, Miss Morgan, ik denk dat ik op het ogenblik een zeer betreurenswaardig cavalier ben voor dames! Ik zou graag aan uw wens voldoen, maar ik denk dat mij dit onmogelijk is; ik ben namelijk aan handen en

voeten gebonden !

— Oh! zuchtte de stem, die inderdaad aan Miss Morgan behoorde, dat wist ik niet. Ik dacht dat U een van die, van die...

— U hoeft U voor mij helemaal niet te generen, Miss Morgan, zeg maar gerust van die boeven. Maar waar bevindt U zich eigenlijk, het is hier zo hels donker dat ik geen steek voor mijn ogen kan zien !

— Aan het andere eind van het vertrek, fluisterde het meisje. Ziet U, toen U binnenkwam dacht ik dat U een van die mannen was en ben ik zo ver mogelijk weggekropen, bekende ze eerlijk; ziet U, ik dacht...

— Ja, dat kan ik wel begrijpen, wat U dacht, bromde Brent; maar dat binnenkomen was toch maar zo en zo, voegde hij eraan toe, mij leek het eerder een vliegpartij ! Maar wat ik vragen wilde, Miss Morgan, hebben die kerels U ook met koorden ingewonden als een saucisje ?

— Ik geloof niet dat het zo erg is, antwoordde het meisje, alleen mijn handen. En zich dan plots bezinnend op iets vroeg ze listig :

— Maar hoe weet U mijn naam, mijnheer ? U kunt mij in het donker toch niet zien ?

— Was het maar dat, zuchtte Brent somber, ik bedoel van dat ik het donker zien natuurlijk, voegde hij er haastig aan toe. Maar om op uw eerste vraag te antwoorden: ik was namelijk achter U op zoek en ik heb U gevonden ook, zei Brent sarcastisch, maar de wijze waarop dit gebeurd is had ik mij wel enigzins anders voorgesteld !

— Oh, zei het meisje nogmaals, heeft papa U gezonden ?

— Niet helemaal zoals U zegt, Miss Morgan, maar toch iets in die aard, antwoordde Brent sybillijns.

— Dat klinkt nogal ingewikkeld, meende het meisje. Oh, nu snap ik het, U is van de politie !

— God beware me ! liet Brent zich ontvallen. Ik bedoel, verbeterde hij zich haastig, dat ik de politie af en toe wel op prijs weet te stellen, maar over het algemeen is zij juist niet wat zij wezen moet, zoals nu het geval is.

Het meisje zuchtte even en het was duidelijk dat ze teleurgesteld was. Brent begreep wel waarom, want indien hij werkelijk tot de politie had behoord, wist het meisje ook dat hij niet alleen zou gekomen zijn

er. dat er dus kans bestond door de anderen te worden bevrijd.

— U is dus een particulier detective, veronderstel ik ? vroeg Miss Morgan.

— Zoiets in die aard, zei Brent flegmatisch. Maar om over iets anders te spreken, Miss Morgan, denkt U dat het U mogelijk zou zijn naar mij toe te komen ? Daar alleen uw handen gebonden zijn kan U dat niet al te moeilijk vallen, meen ik.

— Ja, maar... zei het meisje, die helemaal niet begreep wat Brent in het schild voerde.

— U hoeft U niet ongerust te maken, Miss Morgan, legde Brent kalm uit; mijn bedoeling is alleen te trachten mij van deze koorden te ontdoen, die helemaal in mijn huid snijden. Als U dicht genoeg bij mij komt zal ik trachten met mijn tanden het touw om uw handen los te maken, dan kunt U op uw beurt mij bevrijden. Ik weet niet of dit iets zal helpen, maar ik zal me toch heel wat meer op mijn gemak voelen als ik mij vrij kan bewegen.

Het meisje antwoordde niet, doch Brent hoorde hoe ze met voorzichtige schreden in zijn richting kwam gelopen, en bijna struikelde ze over hem heen.

— Dat is voldoende, Miss Morgan, zei Brent; als U nu uw handen zo wilt houden dat ik met mijn tanden het touw kan bereiken, zullen wij zien wat we doen kunnen.

Miss Morgan deed wat haar gezegd werd en bracht haar handen op de hoogte waar ze het gelaat van haar medegevangene vermoedde.

Na enkele tevergeefse pogingen gelukte Brent erin het touw dat de polsen van het meisje omkleemde, tussen zijn tanden te krijgen. Hij rukte en trok uit alle macht, af en toe hijgend ophoudend om even op adem te komen. Het zweet brak hem langs alle kanten uit, want de taak die hij op zich had genomen was nog moeilijker dan hij het zich had voorgesteld.

— Denkt U dat het lukken zal ? vroeg het meisje fluisterend, toen Brent na de zoveelste poging vermoeid even ophield.

— Ik geloof het wel, Miss Morgan, bracht hij met moeite uit, maar het zal nog wel even duren, en met hernieuwde ijver zette Brent een nieuwe poging in die, zoals hij tot zijn grote vreugde kon vaststellen, ditmaal niet zonder succes zou blijven. Het duurde echter nog ruim een kwartier vooraleer Brent het touw voelde lossen en Miss Morgan met enige moeite, haar banden kon verbreken. Het

duurde echter nog geruimen tijd vooraleer het meisje er aan denken kon de handen van Brent op haar beurt los te maken, daar haar polsen als gebroken leken door het knellen van het touw en ze met moeite haar vingers kon bewegen. Tenslotte echter, na voortdurend haar handen gewreven te hebben, ontspanden de spieren zich en werd de bloedsomloop weer normaal. En enkele minuten later smaakte Brent het genoeg zijn handen vrij te weten en kon hij zichzelf verder verlossen van het stevig vastgesnoerde touw om zijn enkels.

Geen van beide personen, noch het meisje, noch Brent, konden bij benadering zeggen hoeveel tijd er verlopen was tussen het opsluiten van de laatste en het ogenblik waarop zij erin geslaagd waren zich van hun boeien te bevrijden.

— Ziezo, zei Brent flegmatisch, toen hij erin geslaagd was recht te komen en wankeled om zich heen tastend met zijn hand de arm van het meisje raakte.

— Laat ons eens zien of die schurken mijn zakken helemaal leeg gemaakt hebben en of er geen mogelijkheid bestaat mekaar eens nader op te nemen, want die beroerde duisternis begint me geweldig op de zenuwen te werken !

Bij deze woorden tastte hij zijn zakken af en slaakte een blijde kreet toen hij naast zijn sigarettenétui, ook nog zijn aansteker vond. Onmiddellijk knipte hij deze aan en ogenknipperend namen de beide gevangenen elkaar op bij het flauwe licht dat de aansteker door het vertrek verspreidde.

Brent zag een mooi gevormd ovaal gelaat waaruit twee donkere, zwarte ogen hem tegenschitterden. Het hoofdhaar lag verward over haar voorhoofd en met een instinctief vrouwelijk gebaar streek ze dit achteruit, toen de jonge man haar opmerkzaam bekeek.

Op haar beurt ook had ze Brent opgenomen en de uitslag van het onderzoek viel zo gunstig uit dat ze er niet aan dacht haar arm los te maken, die Brent nog altijd omvatte.

— En nu, mijnheer, zei ze, nu we nader met elkaar kennis hebben gemaakt, zou ik toch graag uw naam weten, want ik geloof niet dat U mij die tot hiertoe hebt gezegd.

— What is in a name ? antwoordde de jonge man met de klassieke uitspraak die Shakespeare, Hamlet in de mond legde, daar hij niet wist hoe hij op deze vraag moest antwoorden en op die wijze trachtte

tijd te winnen.

Het meisje lachte en op haar beurt zei ze :

— Het zal U weinig helpen dat U Shakespeare er bij te pas brengt. Of is uw naam een geheim dat niemand mag weten ?

— Helemaal niet miss Morgan, antwoordde Brent met goedgespeelde verbazing en verwonderd dat het meisje het werk van Engelslands grootste toneelschrijver zo goed kende. En nadat hij de aansteker aan het verbaasde meisje had overhandigd, maakte hij in comische ernst een buiging en zei :

— Als U het toestaat me even voor te stellen : Charles Houston.

Brent loog hierbij niet, want Houston was inderdaad zijn geboortenaam, die hij jaren geleden had afgelegd, toen hij met John Raffles had kennis gemaakt en diens beste vriend en medewerker was geworden.

Beide jonge mensen keken elkaar even glimlachend aan, maar dan drong de werkelijkheid van hun toestand weer tot het meisje door en haar gelaat verduisterde :

Brent die de verandering had gezien, haastte zich echter te zeggen :

— En nu miss Morgan, zullen we eens poolshoogte nemen van onze gevangenis en zien wat er ons te doen staat.

— Denkt U, mijnheer Houston, vroeg het meisje met trillende stem, dat er nog een kans bestaat om hier uit te komen ?

En toen ze zag dat Brent naar woorden zocht om haar gerust te stellen, ging ze verder :

— Neen, mijnheer Houston, tracht U me alsjeblijft niet om de tuin te leiden en de werkelijkheid te verdoezelen. Aan de houding der boeven, ging ze met eenige emotie verder, heb ik reeds lang bemerkt dat ze me nooit uit zichzelf zullen laten gaan, zelfs al betaalt papa een millioen dollar !

— U moet de zaken niet zo zwart inzien, protesteerde Brent heftig. Twee vrienden van mij zijn op weg hierheen en het zou me sterk verbazen indien ze er niet zouden in gelukken ons te bevrijden.

— Wat kunnen twee mannen, tegen dezen troep bandieten, zuchtte het meisje op moedeloze toon. Als het nu nog de politie was...

— Zeg dat niet, miss Morgan, wedervoer Brent ijverig. Indien U mijn vrienden moest kennen, zou U niet twijfelen aan hun succes.

— Ik wou dat ik het kon geloven, zei het meisje, maar toch voelde Brent aan de toon waarop ze die woorden uitsprak dat ze niet

meer zo wanhopig was als een paar ogenblikken geleden.

— Er is nog niets verloren, miss Morgan, ging Brent verder, die tijdens het gesprek het vertrek had geinspecteerd, en nu opnieuw naast haar kwam staan.

— Vergeet niet, voegde hij er aan toe, dat, in geval mijn vrienden aanstonds komen, de boeven geen kans meer zullen hebben ons iets te doen, nu ik niet langer gebonden ben. Ze hebben anders hun voorzorgen goed genomen, ging hij verder ; er is hier niet anders dan naakte rotswanden en een met ijzer beslagen deur. Maar toch hebben ze zich in iets misrekend, namelijk in het feit dat ze me nog altijd geboeid denken. Als ze hierheen komen...

Brent slikte de woorden die hij nog wou zeggen, in. Hij legde de vinger op de lippen opdat het meisje zich door niets zou verraden, voerde haar vlug van de deur weg, waar ze zich juist bevond en zei fluisterend :

— Ik geloof dat ik ze hoor komen ! Blijf rustig staan en beweeg u niet meer ! Ik ga mijn aansteker doven en als ze binnentreden zal ik trachten ze te verrassen.

Brent gaf het meisje nog een bemoedigende handdruk en sloop, met de handen langs de muur tastend, naar de deur terug,

nadat hij het flauwe licht van zijn aansteker had gedoofd. Hij was maar juist op tijd, want reeds hoorde hij de grendels langs buiten verschuiven, terwijl de sleutel in het slot werd omgedraaid. Langzaam ging de zware deur open en een gele lichtschijnsel, blijkbaar afkomstig van een scheepslantaarn, viel naar binnen. De jonge man had zich zodanig opgesteld, dat de boeven hem niet konden zien, vooraleer ze een paar schreden in het vertrek hadden gedaan. Zonder argwaan en enigszins gejaagd, traden mannen binnen, dezelfde die Brent vóór enkele uren in deze donkere spelonk hadden gooid. Niet zodra hadden ze een paar passen gedaan, of Brent wierp zich als een tijger op hen. Bij het in aanraking komen der drie lichamen, vloog de lantaarn uit de hand van de tweede man en kwam op de vloer terecht. Het glas rinkelde maar viel niet in scherven en bij het schaarse schijnsel van de lamp die als bij wonder niet was omgevallen en bleef branden, ontspoon zich een gigantisch gevecht in de kleine ruimte tussen drie mannen die elk voor zich voor hun leven vochten. En met wijdopengesperde ogen van angst keek Ophelia Morgan toe, bevend over al haar leden uit vrees voor het leven van de sympathieke jonge man, die enkele uren haar lot had gedeeld en die haar uit een troosteloze wanhopigheid had gered.

*

* *

HOOFDSTUK VI.

Jim Wallis doet een goede vangst...

Het was rond middernacht toen John Rafles te St. John arriveerde. Op aanwijzing van «rattengezicht» stuurde Handerson de wagen naar de haven, waar de motorboot de beide gangsters met het losgeld daar opwachtte. Alvorens echter tot de aanval over te gaan, werd «rattengezicht» gekneveld en in een afgelegen kleine loodhs opgesloten door Rafles. Hierop vervolgde de auto zijn weg, om enkele honderde meters opnieuw stil te houden aan het kleine loodshuisje dat door «rattengezicht» was aangeduid en waar de machinist van de motorboot samen met nog een ander lid van de bende hun medeplichtigen afwachtte en bij het licht van een klein electrisch gloeilampje hun tijd doodden met roken, kaarten en drinken van slechte whisky.

Bij het naderen van de auto was een der boeven, in de mening dat het hun verwachte «collega's» waren, in de deuropening verschenen. De duisternis belette hem van de eerste oogopslag zich hiervan te overtuigen. Hij had ook helemaal geen argwaan door het feit dat de verbindingsman der bende te Boston, die de boodschap van «rattengezicht» had ontvangen dat alles in orde was, dit bericht op zijn beurt naar het loodshuisje had getelefoneerd en vandaaruit was overgebracht aan Cullingham, die zich met zijn minnares op het yacht bevond.

Handerson liet hem trouwens geen gelegenheid verder over iets na te denken, want als een bom viel hij de man in de deuropening op het lijf, greep hem om de lenden en gooide hem met een machtige zwaai in de richting van het tweede bendelid, die verschrikt van zijn stoel was opgesprongen, maar op hetzelfde ogenblik getroffen werd door het lichaam van zijn medeplichtige en met een zware bons op de houten vloer belandde, met het lichaam van zijn kameraad op zich. Vooraleer beide boeven gelegenheid hadden van hun verbazing te herstellen of op te krabbelen, was Handerson op hen afgesprongen, en geholpen door Rafles duurde het slechts een paar minuten om hen vol-

ledig weerloos te maken ; stevig aan handen en voeten gebonden werden ze in het loodshuisje achtergelaten en zonder nog tijd te verliezen begaf Rafles zich samen met Handerson naar de aanlegsteiger, waar zij inderdaad een motorboot gemeerd zagen liggen. Rafles nam achter het stuurwiel plaats en gebruik makend van de gegevens die hem door Brent waren verstrekt nopens de ligging van Cullinghams yacht, voerde hij recht op de Zuidkust van New-Scotland aan.

Het plan van Rafles was klaar omlind ; hij wist dat slechts een snelle handelwijze het succes van zijn onderneming kon verzekeren. Het feit dat hij van Brent buiten de eerste boodschap geen enkel ander bericht had ontvangen, sterkte hem in de overtuiging dat het yacht zich nog altijd op dezelfde plaats bevond, al maakte hij zich ook enigszins ongerust over het gehele uitblijven van enig nieuws van de jonge man. Om die reden en tevens ook om de gangsters niet te alarmeren, zag hij af van zijn oorspronkelijk plan en Brent door middel van vuurpijlen van zijn komst te verwittigen.

Met zwaar gepuf van de motor, sneed de boot in snelle vaart door de hoge golven en stortte zich als het ware met een sprong van de ene schuimkop op de andere. Met onwrikbare hand omknelde Rafles het stuurrad en stoorde zich niet aan de stortzeeën die af en toe hoog kwamen opzetten en hem onder het water bedolven. Handerson zat aan bakboord weggedoken in zijn overjas en stoorde zich evenmin aan de striemende waterhoozen die ook hem overvielen.

Rafles haalde uit de motorboot alles wat er uit te halen viel en voer met een snelheid van bijna twintig knopen per minuut. Rond twee uur in de nacht doemde de kust van New-Scotland op en Rafles maakte vlg enkele berekeningen die hem moesten toelaten de juiste ligging van Cullinghams yacht vast te stellen. Alhoewel gewoon aan navigatie kostte het de Grote Onbekende heel wat moeite vooraleer hij erin slaagde het punt

vast te stellen waar de gangsters zich verscholen hadden. De Zuidkust van New-Scotland telde inderdaad zeer vele inhammen waarin een schip zich zonder moeite kon in verbergen. Het was een voordeel voor Rafles dat hij niet heelemaal onbekend was met de ligging van het schiereiland, zodat hij haast in rechte lijn op de inham afvoer waar de bende van Cullingham zich schuilhield.

Toen Rafles de nauwe doorgang achter zich had gelaten, zag hij vaag de vormen van het yacht dat zich door zijn witte kleur verraadde. Hij fluisterde Handerson snel enkele laatste instructies toe en maakte zich klaar om het yacht van stuurboordzijde te naderen. Ook op het schip scheen men zijn nadering te hebben opgemerkt, want een gedaante verscheen aan de reling en zwaaide traag met een scheepslantaarn om beter de richting aan te geven voor de opdagende motorboot. Een grimmige trek verscheen om de mond van Rafles toen hij zich de verbazing voorstelde welke zich van de gangsters zou meester maken, wanneer ze tot de ontdekking zouden komen dat niet hun medeplichtigen met het verwachte losgeld, maar wel verbitterde tegenstanders aan boord zouden komen. Het was geheel in de kaart van Rafles dat de bandieten hun voorzorgen zodanig hadden getroffen, dat zij geheel zeker waren van hun succes en geen mislukking vreesden, vooral niet daar men op het yacht het bericht had gekregen dat alles normaal was verlopen.

Met een schurend geluid kwam de motorboot waarvan Rafles de motor had afgezet, langzij het yacht en met een vlugge beweging greep de Grote Onbekende het meertouw, legde de boot vast en klauterde snel langs de valreep naar boven, door Handerson op de voet gevolgd.

Toen Rafles met de beklimming was begonnen had de man met de lantaarn zich over de verschansing gebogen en geroepen:

— Ben jij het, Culver ? vraag waarop de Grote Onbekende geen antwoord gaf.

Met een paar vlugge grepen had Rafles zich naar de verschansing omhooggewerkt en slingerde er zich met een katachtige beweging overheen, juist op het ogenblik dat Cullingham, want hij was het die de vraag had gesteld, geheel ontzet achteruitdeinsde, toen het licht van de lantaarn op het gelaat van Rafles viel.

— Morgan ! stamelde de bendeleider,

misleid door de vermomming van Rafles. Deze liet hem echter geen gelegenheid om zich van zijn verbazing te herstellen maar richtte de gereedgehouden revolver op de man.

— Niet Morgan, Cullingham, zei Rafles ijskoud ; en ziende dat een paar medeplichtigen, die in de nabijheid stonden haastig kwamen toegelopen niet wetende wat er gebeurde, voegde Rafles er aan toe :

— Geef uw mannen bevel zich over te geven, of ik schiet je neer als een hond !

Intussen was ook Handerson op het dek verschenen en nog voor Cullingham het bevel van Rafles had kunnen opvolgen, was de reus met een paar snelle schreden op de beide gangsters toegesprongen, greep hen bij hun kraag en bonsde met een krachtige ruk van zijn armen hun hoofden tegen elkaar, zodat ze bewusteloos op het dek neervielen.

Dit alles had zich bliksemsnel afgespeeld en eerst nu drong de ware betekenis van de situatie tot Cullingham door.

Terwijl Handerson op beide gangsters was toegesprongen had Rafles de bendechef scherp in het oog gehouden en had daarbij uit het oog verloren dat Rosita Vaughan, Cullinghams minnares, die op een paar passen afstand alles had zien gebeuren, met een snelle beweging een kleine revolver uit haar handtas had gegrist, en het wapen op Rafles had gericht.

Op hetzelfde ogenblik dat Cullingham, die zich als een rat gevoelde welke in een hoek was gedreven, zich met een dierlijke kreet vooruitstortte in de richting van de Grote Onbekende, weerklonk een schot.

Rafles die elke beweging van de bendeleider had voorzien, had het niet nodig gevonden van zijn wapen gebruik te maken en zag verwonderd op toen het schot weerklonk en Cullingham in zijn vaart gestuit met een snik voorover stortte en bewegingloos op het dek bleef liggen. Toen Rafles naar Rosita Vaughan keek en de revolver in haar hand bemerkte, begreep hij onmiddellijk de toedracht van de zaak. Een ogenblik was de vrouw wezenloos blijven staan, toen zij Cullingham had zien neervallen, getroffen door de kogel die zij voor Rafles had bestemd. Nog voor zij echter met een van woede vertrokken, bleek gelaat de trekker een tweede maal kon overhalen, was Rafles op haar toegesprongen en sloeg haar het wapen met een vlugge beweging uit de hand.

— Rafles, siste ze, want ze had vlugger dan Cullingham de identiteit van de vermeende Morgan geraden.

En nog voor de Grote Onbekende of Handerson gelegenheid kregen het te beletten, sprong de vrouw weg en snelde het dek af naar bakboordzijde. Toen Handerson aanstalten maakte om haar te volgen, weerhield Rafles hem met de woorden :

— Laat maar, Handerson ! Zij heeft zichzelf gestraft op het ogenblik dat zij Cullingham trof.

De reus wilde brommend protesteren, toen plots het luide geloei van een misthoorn de stilte van de nacht verbrak. Ongetwijfeld was dit het werk van Rosita Vaughan, die op deze wijze de benedeleden, welke zich in de spelonk bevonden, wilde waarschuwen voor dreigend gevaar. En nog was dit geluid niet geheel verklonken of het oor van Rafles werd getroffen door het puffen van een motor. Het kostte de Grote Onbekende niet veel moeite om vast te stellen dat het hier een boot betrof die met grote snelheid het yacht naderde en hen binnen enkele minuten zou hebben bereikt. Handerson keek zijn meester met verbazing aan, doch deze haalde zijn schouders op, als wilde hij te kennen geven dat hij van die nadering helemaal niets begreep. Hij kon niet veronderstellen wie er, buiten leden van Cullinghams bende op dit uur van de nacht naar het yacht zou komen. Hij zou echter niet lang in het onzekere blijven, want plots schoot het felle, verblindende schijnsel van een zoeklicht door de duisternis, zwaaide een paar malen heen en weer en bleef tenslotte trillend op het yacht gericht, en zette het schip in een verblindende klaarte. En of dat alles nog niet genoeg was, naderden van de kust af een paar roeibootten, bemand met leden van Cullinghams bende, onder de leiding van Sloan.

Met een grimmige spottlach stelde Rafles Handerson op de hoogte van de feiten. Het liet geen twijfel dat de motorboot, die in snelle vaart het yacht was genaderd, aan de havenpolitie toebehoorde, want alleen deze boten waren met een scherpe schijnwerper uitgerust, die bij achtervolgingen van dranksmokkelaars een zeer grote rol speelde. Op die wijze bevond Rafles zich tussen twee vuren, daar hij moeilijk kon aannemen dat de politie, die op een of andere wijze de kidnappers op het spoor was gekomen, zijn vermomming van Morgan niet zou doorzien. En

aan de andere kant was er de bende van Cullingham, die ongetwijfeld zou vechten tot de laatste man, liever dan de kans te lopen kennis te maken met de elektrische stoel. Zij zouden dat des te gerader doen, daar ze nog niet wisten welk lot hun chef had getroffen, en zij in de mening verkeerden dat deze hen op het yacht opwachtte. Ook zij immers moesten het zoeklicht hebben gezien en daaruit de nodige conclusies hebben getrokken, zodat zij in de stellige overtuiging verkeerden dat hun chef hun hulp had ingeroepen in verband met de komst der havenpolitie.

Nog slechts een paar honderd meters scheidde de politieboot van het yacht, toen Rafles, die zich over de verschansing had gebogen, zag hoe beide roeiboten waarmee de gangsters naar het yacht waren gekomen, aanstalten maakten bij het schip aan te leggen. Op de politieboot had men van dit alles niets bemerkt want het yacht verborg alle bewegingen van Sloan en zijn mannen.

Handerson, die Rafles aan de reling had vervoegd, keek met stijgende belangstelling toe hoe Sloan als eerste aanstalten maakte om de valreep te beklimmen. Dat was het ogenblik waarop Rafles scheen te hebben gewacht, want met een vlugge beweging diepte hij uit zijn tas die hem geen ogenblik verlaten had een paar zwarte, eivormige voorwerpen op. Het waren maaksels van Rafles eigen vinding, kleine bommen, gevuld met een geheel reukloos gas, dat de eigenschap bezat al wie het, zij het dan ook slechts één seconde inademde, in een toestand van volledige bewusteloosheid te brengen. Daar het gas zich in de lucht onmiddellijk oploste, kon het slechts in speciale omstandigheden gebruikt worden, zoals nu hier het geval was. Het was de bedoeling van Rafles, Sloan aan boord te laten komen, doch te beletten dat zijn medeplichtigen hetzelfde deden. Om die reden wachtte hij tot Cullinghams luitenant met de beklimning was begonnen en gooide op hetzelfde ogenblik de bommen omlaag. Het resultaat was verrassend, want ogenblikkelijk werden de gangsters door het gas bedwelmd, met uitzondering van Sloan, die juist de reling bereikte en tot zijn grote ontsteltenis door een reusachtige kerel bij zijn kraag werd gegrepen en met een ruk over de verschansing werd gehaald.

Juist op dat ogenblik legde de politieboot bij het yacht aan, en Handerson die bemerkte dat er geen tijd was te verliezen,

liet zijn vuist met ontzettende kracht op de kin van Sloan neerkomen, terwijl hij gromde :

— Ziezo, dat zal je leren in de toekomst deftige mensen met rust te laten ! iets wat Rafles een glimlach ontlokte ; en naar het bewegingloze lichaam kijkend van Sloan, die enkele meters verder als een blok was neergeploft, zei hij :

— Ik geloof, James, dat jouw pedagogisch onderricht wel iets te wensen laat !

Pas had hij die woorden gesproken, toen enkele mannen in de uniform der havenpolitie en aangevoerd door een energieke, jonge man in burger, over de verschansing klauterden. Zij verspreidden zich onmiddellijk over het yacht met de revolver in de vuist, terwijl de man in burger, vergezeld van een paar mannen op Rafles en Handerson toetraden.

— Wel mijnheer Morgan, begon de jonge man, nadat hij met een vreemde blik om zich heen had gezien naar de links en rechts verspreide lichamen der gangsters, sta me toe U te feliciteren !

Rafles trok zijn wenkbrauwen vragend in de hoogte, enigszins verheugd om het feit dat de man hem voor de millionnair aanzag, zodat deze moeilijke klip alvast omzeild was.

Toen de jonge man de verwondering bemerkte van de man die hij voor Morgan hield, haastte hij zich te zeggen :

— Excuseer mij, mijnheer Morgan. Ik ben Jim Wallis, speciaal agent der derde G-men brigade. Ik volgde U per auto van New-York tot St. John en alarmeerde de politie, nadat ik van de twee mannen die U gebonden in het loodshuisje achterliet, de ligging van Cullingham's yacht was te weten gekomen. Mijn mannen onderzoeken op het ogenblik het schip om uw dochter te ontdekken. Ik begrijp echter niet waar de andere leden van de bende kunnen gebleven zijn, tenware dat ze bij onze nadering op de vlucht zijn geslagen.

— Als ik U een raad mag geven, zei Rafles, kijk dan maar eens even over de verschansing hier, daar zult U het overschot der bende kunnen zien. Ik zou u echter aanraden ze door uw mannen vlug te laten inpikken, vooraleer ze uit hun toestand van verdoving ontwaken.

Wallis deed wat hem gezegd was en toen hij zich weer oprichtte, floot hij betekenisvol tussen de tanden, terwijl hij een zonderlinge blik op Morgan wierp.

— U gaat niet over één nacht ijs, mister Morgan ! zei hij. U zou me echter het genoegen moeten doen, te vertellen hoe U dit alles kon verwezenlijken, terwijl ik ook graag zou weten wat er eigenlijk op de zijweg tussen New-York en Boston is voorgevallen.

— Later, mijn waarde Wallis, zei John Rafles, later... In de eerste plaats moeten wij ons nu nog bezig houden met het zoeken naar Miss Morgan, eh... mijn dochter, hernam Rafles zich vlug.

— Dat is niet meer nodig, klonk plots een vroolijke stem, waarop alle aanwezigen zich verrast omkeerden en boven de verschansing het hoofd zagen van een jonge man, die zich over de reling hees, terwijl het water uit zijn kleren zijpelde.

— Charles ! riep Rafles uit en liep op Brent toe, hem hartelijk de hand schuddend.

Rafles had geen tijd om zijn vriend op de hoogte te brengen van de situatie, want ook de anderen, waaronder Wallis en Handerson, waren toegesneld. Ook de reus drukte Brent krachtig de hand, terwijl Wallis helemaal niets meer van de situatie scheen te snappen. Hij wendde zich echter tot Brent en vroeg :

— Wie bent U, mijnheer, en wat weet U af van Miss Morgan ?

Rafles kwam snel tussenbeide :

— Dit is Jim Wallis, Charles, speciaal agent bij de «G-MEN». En zich tot Wallis wendend voegde hij eraan toe : — Mijnheer Wallis, dit is een vriend van mij, die mij wilde helpen.

— Miss Morgan wacht beneden, lichtte Brent ijverig in. De zwempartij van de kust af naar hier heeft haar te veel vermoeid, zodat het haar onmogelijk was naar boven te klauteren. Zijn woorden waren nog niet goed uitgesproken of Handerson slingerde zich over reling en liet zich naar beneden glijden. Nog geen minuut later verscheen hij terug, samen met Miss Morgan, die zich aan de machtige arm van de reus vastklemde en nu door de anderen in ontvangst werd genomen. Toen het meisje Rafles bemerkte, die een weinig terzijde was gaan staan, liep ze op hem toe, roepend : — Papa !

Toen zij echter op het punt stond zich in de armen van haar vermeende vader te werpen, bleef ze eensklaps stokstijf staan, al was ze aan de grond vastgenageld.

— Maar... stamelde ze geheel in de war, U bent mijn vader niet !

Alsof de bliksem was ingeslagen keken

al de aanwezigen, met uitzondering van Brent en Handerson, naar Rafles. Wallis, wiens brein plots door een gedachte werd doorflitst, trad op Rafles toe en vroeg :

— Als U Morgan niet is, mijnheer, wie bent U dan wél ?

Rafles haalde onverschillig de schouders op en vroeg met spottende stem :

— Wat kan het U schelen, Mister Wallis, wie ik ben ! Hoofdzaak is dat U uw doel bereikt hebt en de kidnappers in uw handen zijn !

Nog voor de agent in staat was te antwoorden, ontstond plotseling een luid rumoer op het achterdek en een tiental agenten, die het onderzoek van het schip hadden beëindigd, vervoegden het groepje dat Rafles en zijn vrienden en tevens Miss Morgan omringde. Ze voerden een vrouw met zich mee, waarin Rafles onmiddellijk Rosita Vaughan herkende. Bij het zien van deze vrouw, werd Brent bleek en perste de lippen op elkaar. De vrouw werd tot bij Wallis gevoerd en deze, om zich heen ziende, schreeuwde luid :

— Je hebt mij te pakken, maar zorg ervoor dat die daar, en ze wees hierbij in de richting van Rafles, je niet ontsnapt, want het is JOHN RAFLES !

Op deze woorden volgde een diepe stilte. De politiemannen, voor zover ze hun revolver op zak hadden gestoken, haalden hun wapens onmiddellijk weer te voorschijn, en richtten deze op de drie mannen.

Handerson, die aanstalten maakte om zich op de agenten te werpen, werd hierin door Rafles weerhouden. Met gebogen hoofd gehoorzaamde de reus aan het bevel van zijn meester, die zich tot Wallis wendde, terwijl hij zei :

— Die vrouw heeft gelijk, Mister Wallis, ik ben John Rafles, wat denkt U nu te doen ?

Wallis, die heel goed wist dat het slechts aan John Rafles te danken was dat hij in zijn opdracht was geslaagd, aarzelde even en haalde dan met een spijtig gebaar de schouders op, terwijl hij zei :

— Ik moet doen wat mijn plicht is, mijnheer Rafles, en stel u en uw twee vrienden onder arrest. Maar zeg me eerst waar Morgan zich bevindt.

— Stel je gerust, mister Wallis. Hij is veilig en wel in zijn villa te New-York. Ik ben het die hem voorgesteld heb, zijn gedaante aan te nemen om Cullingham en zijn bende beet te nemen.

Wallis knikte instemmend.

— Dat vermoedde ik al wel, zei hij. Het spijt me voor u, mijnheer Rafles, dat alles zo gelopen is, maar er schiet me niet anders over dan mijn plicht te doen. In ieder geval, voegde hij er aan toe, zal uw houding in deze zaak uw geval ten goede komen, bij het verschijnen voor de rechtbank.

— Ik dank u voor uw goede intenties, Wallis, zei Rafles spottend, maar liever wacht ik de uitspraak der rechtbank niet af. Er kan nog veel gebeuren eer het zover is.

Wallis antwoordde hierop niet, doch gaf de agenten een wenk, die de drie mannen de boeien aanlegden.

— Breng ze naar de kajuit van Cullingham, beval Wallis en zorg er voor dat ze niet kunnen ontsnappen. Twee van jullie, voegde hij er aan toe, moeten de deur blijven bewaken. We moeten nu eerst de bendeleden van Cullingham wegbrengen en de twee motorbooten zullen daarbij nauwelijks volstaan. Ik zal hier blijven, samen met miss Morgan en uw terugkomst afwachten.

Bij het horen van haar naam, richtte het meisje, dat verwezen bij het gebeuren had toegekeken, het hoofd op. Met een smekend gebaar wendde ze zich tot Wallis en vroeg haast schreiend :

— Mijnheer Wallis, om mijnentwille, laat deze mannen vrij die mij van een gewisse dood hebben gered.

Met een gebaar dat duidelijk zijn moeilijke positie verried, zei de aangesprokene op terneergeslagen toon :

— Het spijt me, miss Morgan, maar zoiets liet niet in mijn macht. De mannen worden door de politie ongezocht en ik ben verplicht hen vast te houden.

En zich tot de wachtende agenten wendend, zei hij :

— Breng de gevangenen weg, jongens, maar behandel ze behoorlijk, ze hebben daar ruimschoots recht op !

*

* *

Opgesloten in de kajuit, vertelden de drie vrienden elkaar hun wedervaren. Brent lichtte Rafles in over zijn gevangenneming en de wijze waarop hij, samen met miss Morgan, uit de spelonk was ontsnapt. Blijkbaar waren de twee boeven van plan geweest de gevangenen af te maken, nadat de misthoorn van het yacht hen voor gevaar had gewaarschuwd. Brent was er echter in geslaagd, zijn twee tegenstanders, die volle-

dig verrast waren, baas te worden en had hen in de koffer opgesloten, waar de politie hen bij het kriecken van de dag wel zou ontdekken. De schuilplaats der bandieten had hij voor het overige geheel verlaten gevonden, want allen waren naar het yacht gesneld om hulp te bieden, waar ze in handen van Rafles waren gevallen. Brent had zich niet lang bedacht toen hij bemerkte dat de politie Cullingham's boot had ingenomen, doch had zich, samen met het meisje, zwemmend naar het schip begeven.

— En de vliegtuigmachine ? vroeg Rafles.

Brent glimlachte. Hij begreep het plan van zijn vriend en zei fluisterend :

— Ze is veilig, Willieme... als we haar kunnen bereiken...

— Dat zal niet lang duren, Charles, zei Rafles. Ik heb daarjuist beide motorbooten horen afvaren, zodat zich nog slechts enkele mensen op het schip bevinden. Gelukkig zijn we niet gefouilleerd geworden, zodat ik nog enkele verrassingen voor Wallis in petto heb. Handerson, bewaak jij de deur.

En terwijl Rafles uit een zijner zakken een vulpen opdiepte, iets wat hem met zijn geboeide handen wel enige moeite kostte, begreep Brent direct wat zijn vriend zinnens was. De vulpen verborg namelijk in haar omhulsel geen reservoir voor inkt, maar een uitstekend zaagje uit horloge-veer-staal vervaardigd.

Spoedig waren de drie mannen dan ook van hun boeien bevrijd en konden ze er aan denken hun vlucht voor te bereiden. Het kajuitvenster was te klein om de mannen doorgang te verlenen, maar ook hierop wist Rafles raad. Met hetzelfde zaagje sneed hij de geheele omlijsting weg, zonder daarbij

meer gerucht te maken dan het knagen van een muis zou hebben gemaakt, en nog geen half uur later lieten de drie mannen zich voorzichtig door de gemaakte opening glijden en zwommen met geruischlooze slagen naar de kust, zonder te worden opgemerkt. En onder de leiding van Brent werd de tocht aangevangen naar de vlakke, waar de vliegtuigmachine van Morgan zich nog steeds bevond...

*

* *

Enkele dagen later, na de even gelukkige als stoutmoedige bevrijding van zijn dochter, ontving Morgan een brief, die op geheimzinnige wijze op zijn schrijftafel was gekomen en waarvan de inhoud luidde :

«Waarde Heer, — Ofschoon het niet mijn gewoonte is, af te wijken van mijn principes, heb ik er toe besloten het voor dit keer toch te doen en zie ik af van de vijftigduizend dollar, welke U mij verschuldigd is voor de redding van uw dochter. Tracht niet de reden daarvan te achterhalen : iets echter kan ik U wel zeggen : wend U tot miss Morgan, doch ik betwijfel of zij U zal willen inlichten over de redenen van mijn houding.

John Rafles».

Morgan had deze brief aan niemand getoond, doch had een paar dagen later zijn dochter voorzichtig trachten uit te horen. Toen hij met het meisje echter over Rafles en zijn vrienden begon, had ze zich langzaam naar het raam gewend en staarde weemoedig in de verte, alsof ze van uit het onbekende en de ruimte wachtte op een of andere geheimzinnige boodschap...

Leest volgende week het spannende verhaal :

**DE ONTMASKERING
VAN JOHN RAFLES**

